

UITGAAF VAN DEN
ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd Raffles
De groote Onbekende.

No. 468

DE ZILVERBLES

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE ZILVERBLES.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

De toorn van den heer Baxter.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was ongeveer half negen in den morgen en nog vrij rustig in de talrijke en voor het meerendeel lage kamers van het eeuwenoude gebouw in Downing Street, waar de centrale van de Londensche recherche, Scotland Yard gevestigd is.

De agenten die geen dienst hadden, zaten in het ruime wachtlokaal, blootshoofds en kortten zich den tijd met dammen, dominospelen, lezen of praten.

In de sombere gangen, waar zomer en winter kunstlicht moet branden, klonken nu en dan holde voetstappen van een voorbijgaanden politie-beambte, met een stapeltje papieren in de hand.

Op de ruime binnenplaats, aan alle kanten door gebouwen omgeven, turnden een aantal agenten en op een groote worstelmat waren er twee zich aan het oefenen in de nuttige kunst van het Jiu-Jitzu.

In de kamers van de voornaamste detectives heerschte rust.

Maar volmaakt kalm was het nog in het groote werkvertrek van den heer Phileas Baxter, den hoofdinspecteur.

Het was een ruim vertrek met drie ramen, van

traliën voorzien, sedert een stoutmoedig misdadiger eens door een van die ramen was ontvlucht en het was zeker het beste uit het geheele oude gebouw, op de eerste verdieping gelegen en uitzijende op Downing Street.

Een zeer groot schrijfbureau stond dicht bij een der vensters en daarachter wachtte de ledige stoel van den hoofdinspecteur.

In het groote vertrek werd niets anders gehoord dan het krassen van een pen, die vlug over het papier liep.

Het werd teweeg gebracht door een tamelijk klein, gebogen mannetje, dicht bij de zeventig dan bij de zestig, met een smal, scherp geteekend gezicht, een bijna kalen puntschedel en een spitse kin, wat hem, met zijn grooten krommen neus, veel deed gelijken op een havik.

Dat was Marholm, de rechterhand van den hoofdinspecteur, de secretaris, gevreesd om zijn scherpe tong, zelfs door zijn onmiddellijken chef, die zijn spot duchtte, maar hem in dienst hield wegens zijn groote schranderheid, zijn ijver en zijn doorzicht.

Marholm had echter een gebrek — hij bleef halsstarrig aan het oude vasthouden en hij had nimmer een schrijfmachine willen gebruiken, maar zwoer bij zijn pen en het deed hem leed genoeg, dat hij zich niet meer kon bedienen van een ganzenschacht, zooals hij deed toen hij nog een klein knaapje was.

Hij was zeer eenvoudig gekleed en zijn armen waren tot over de ellebogen beschermd door morsmouwen van blauw katoen.

Hij zat dicht over zijn werk gebogen, nu en dan in zichzelf brommend en de eene regel volgde zonder tusschenpoozen op den anderen, met zijn fraaie, groote en duidelijke letters, waarop Marholm bijzonder trotsch was.

Nu en dan hield hij even op om een blik op zijn horloge te werpen.

Precies om negen uur legde hij de pen neder, vlijde zich met een kreunenden zucht tegen den gemakkelijken stoel, haalde omzichtig een tabaksdoos van schildpad uit zijn binnenzak, opende die en nam met de grootste behoedzaamheid een snuffje, zorg dragend dat er geen korreltje verloren ging.

Hij klapte de doos weder dicht, liet haar in zijn binnenzak glijden, keek naar de zoldering, vouwde zijn magere handen over zijn maag en sloot de oogen.

Ofschoon de maand Mei nog pas half was verstreken, was het zoo warm als midden in den zomer.

De groote klok achter zijn rug, boven den schoorsteenmantel, liet haar eentonig getik hooren en menig jongere man zou in die stilte en die drukkende warmte in slaap zijn gevallen.

Maar eensklaps vloog de deur open en een bulderende stem riep:

— Wat is dat, Marholm — slaap jij?

De secretaris opende verschrikt zijn kleine, glinsterend zwarte oogen en antwoordde toen op plechtigen toon:

— Ik sliep niet, mijnheer Baxter — ik veinsde zulks slechts.

— Wat is zulks? Spreek je eigen taal, man, spreek zooals je moeder het je geleerd heeft! klonk het op nijdigen toon gegeven antwoord.

De deur sloeg dicht en Baxter, een groot, zwaar gebouwd man met een zorgvuldig onderhouden blonden baard — zijn vijanden zeiden dat hij rood was — maar met een volkomen haarloozen schedel trad een paar passen naar voren en keek kwaad naar zijn secretaris.

— Het is mij onbegrijpelijk dat men om half tien in den morgen kan slapen!

— U houde mij de opmerking te goede, mijnheer Baxter, maar ik ben overtuigd dat het nog geen half tien is!

— Het is er vijf minuten voor!

— Nogmaals versooning, mijnheer Baxter! Het kan nauwelijks negen uur zijn!

— Neem dan de moeite om je om te draaien en kijk op de klok! snauwde de hoofdinspecteur.

— Ik behoef zulks niet te doen, mijnheer Baxter, om niettemin volkomen overtuigd te zijn dat het ternauwernood negen uur kan zijn.

— En waarom zou het niet later kunnen zijn?

— Omdat gij reeds aanwezig zijt, mijnheer! antwoordde de secretaris en hij wierp zich als een roofvogel op zijn pen en begon haastig weder te schrijven.

— Je onbeschaamdheid wordt met den dag grooter, Marholm! riep Baxter woedend uit. Ik stel mijn werkuren vast zooals het mij goed dunkt, heb je dat begrepen?

— Dat zou men begrijpen met minder verstand dan waarover ik het voorrecht heb te beschikken, mijnheer Baxter! antwoordde de secretaris, zonder van zijn schrijfwerk op te zien. Mag ik wagen, het vermoeden te uiten, dat de toestand van uw humeur te wenschen overlaat?

— Ja, waag dat maar! Ik zou alles kunnen stukslaan, ik zou mij willen ophangen, ik zou wel aanstonds mijn ontslag willen indienen!

— En is het onbescheiden, mijnheer Baxter, wanneer men u de vraag stelt, wat u eigenlijk van dit alles terughoudt? vroeg Marholm, terwijl hij blijkbaar groote aandacht besteedde aan het schrijven van een fraaie hoofdletter.

— Mijn diensten kunnen nog niet gemist worden! antwoordde Baxter kortaf.

Marholm zeide niets, maar hij hief langzaam het hoofd op en staaarde zijn chef aan met knippende oogen, als een uil, die het daglicht niet kan verdragen.

Daarop bromde hij iets onverstaanbaars en schreef verder.

Baxter was voor zijn groot schrijfbureau gaan zitten en woelde in den stapel papieren, die daar op afdoening wachtten, brieven en rapporten, nu en dan met een nijdig gebaar zijn armstoel verschuivend, of een pak papieren op het tafelblad kletsend.

Toen kreeg hij het laatst verschenen nummer

van de Times in het oog, sloeg het blad open, zocht eenigen tijd en begon toen te lezen.

En naarmate hij verder las, kreeg zijn opgezet gelaat een vuurroode kleur, terwijl de aderen aan zijn slapen zwollen.

Toen kneedde hij het blad tot een bal, wierp het ver van zich weg en sloeg zoo hard met de gebalde vuist op het tafelblad dat allerlei kleine voorwerpen een huppeldans begonnen.

Marholm had zich met een ruk opgericht, schoof zijn hoornen bril op zijn voorhoofd, keek zijn chef aandachtig aan en vroeg toen:

— Mag men weten, mijnheer Baxter, waaraan deze plotselinge uitbarsting van drift valt toe te schrijven? Geenszins is het mijn bedoeling onbescheiden te zijn. Desniettemin zou het u wellicht goed doen, aan uwen trouwen medewerker de reden van uw verbolgenheid mede te deelen.

— Ik verzoek je te spreken, Marholm, zooals ieder verstandig mensch spreekt! riep Baxter uit, rood van drift. Die stadhuistaal is goed in je rapporten en procesverbalen en in vonnissen. Maar tegenover mij kun je je „deswege, zulks, desondanks, geenszins” en al dien poespas gerust achterwege laten!

— En wanneer zulks mij onmogelijk ware, mijnheer Baxter?

— Dan zal ik je moeten voordragen voor ontslag, al zal zulks mij zeer spijten! antwoordde Baxter sarcastisch. Ik krijg altijd het gevoel, alsof ik voor den gek word gehouden, als ik jou tegen mij hoor spreken!

— Ik zal mij tot het uiterste inspannen, mijnheer Baxter en mij er met onverflauwd ijver op toeleggen, mijn spreektaal meer in overeenstemming te brengen met uwe wenschen en verlangens. Hadde ik geweten, dat zulks... neem mij niet kwalijk, dat dit u onwelgevallig ware, dan hadde ik mij vroeger beijverd, volgens uw inzichten te handelen! Maar met dit al, mijnheer Baxter, heb ik nog de reden niet vernomen van uw plotselinge drift.

— Er staat een stukje in de Times.

— Over u?

— Over mij, over Scotland Yard, over de Londensche politie in het algemeen!

Baxter had een zware, zeer lange sigaar gegrepen uit een kistje, beet er met een woedenden hap de punt af en vervolgde:

— De heeren van de Times zijn nu eenmaal tegen ons gekant en schijnen te verwachten, dat men hun John Raffles op een presenteerblaadje

thuis zal bezorgen. Voor den duivel — is het mijn schuld, dat die schobbejak overal tegelijk schijnt te zijn?

— Ik vraag u vèrschooning, mijnheer Baxter, ik ben niet volkomen op de hoogte. Wat is eigenlijk de zaak?

— Luister, dan zal ik het je mededeelen.

— Ik ben een en al gehoor, mijnheer Baxter!

De hoofdinspecteur had den brand in zijn sigaar gestoken, blies een dikke rookwolk uit en begon:

— Je weet, Marholm, dat het vast staat, dat John Raffles, door zijn bewonderaars de Gentleman-Inbreker bijgenaamd, maar dien ik kortweg een struikroover belieft te noemen, nog geen drie weken geleden te New-York vertoefde. Dat staat vast, daar valt niet aan te twifelen en het is een uitgemaakte zaak!

— Dan houden wij het voor uitgemaakt, mijnheer Baxter.

— Hij streed daar tegen uiterst gevaarlijke bandieten en behaalde de overwinning.

— Hetgeen voor hem pleit!

— Voor hem pleit? Mijnentwege, dan mag het voor hem pleiten! Dat belet niet dat de politie hem daarginds in handen heeft trachten te krijgen...

— En daarin niet geslaagd is! Dat alles weet ik, mijnheer.

— Raffles ontsnapt dus uit het bureau van politie, met de hulp van een of meer helpers. Waar denk je dat hij den volgenden dag was?

— In Moskou misschien?

— Neen, zoover niet, ofschoon het mij volstrekt niet zou hebben verwonderd. Ergens in Alaska! Dat is nu juist veertien dagen geleden.

— Wat wilde hij in Alaska doen?

— Weet ik dat? Doe niet zulke dwaze vragen! Goudgraven, reizigers plunderen, wat weet ik!

— Ik meen mij te herinneren, mijnheer Baxter, dat het in dit geval juist andersom was, het schiet mij daar te binnen, dat hij integendeel geplunderde reizigers geholpen heeft, voor zoover er nog iets aan te helpen viel, wel te verstaan!

— Goed, goed! Jij hebt nu eenmaal een zwak voor dien schelm, ik geloof waarachtig dat je als zijn advocaat zoudt willen optreden, wanneer hij voor zijn rechters zal staan.

— O, hij zal zich zelf wel weten te verdedigen! antwoordde Marholm, maar het zal niet noodig zijn, want wij krijgen hem nooit in handen!

— Wij zullen wel zien! bromde Baxter tus-

schen de tanden. Raffles is dus in Alaska en hij moet daar zijn vliegmaschine gebruikt hebben!

— Heel goed. Wat doet hij verder? De Noordpool bezoeken?

— Volstrekt niet! Hij gaat integendeel in Zuidelijke richting na de Bering Straat te hebben overgestoken en vier dagen later ziet men zijn vliegmaschine boven Lassa, de hoofdstad van Thibet.

— Een kras stukje! was alles wat Marholm opmerkte.

— Dat mag je wel zeggen! Die man moet door den duivel bezeten zijn! Maar hij blijft daar niet en gaat verder. Waar gaat hij heen? Hij gaat naar Lahore! Wie is daar? Onze kroonprins. En wat denk je dat Raffles er doet?

— Wat hij gewoonlijk doet — stelen! antwoordde Marholm kalm.

— Natuurlijk! Maar onder welke omstandigheden? Hij weet, zooals de telegrammen ons hebben medegedeeld, zich bij den kroonprins in te dringen, onder het kinderachtige voorwendsel dat hij hem bij een tijgerjacht het leven heeft gered!

— Er wordt wel om mindere reden kennismaking aangeknoopt, mijnheer Baxter! Ik geloof dat de kroonprins niet anders heeft kunnen handelen dan hij deed.

— Mijnentwege! Maar Raffles maakte van die kennismaking misbruik. Hij gaf zich uit voor graaf Palmhurst, nam onder dien naam zelfs deel aan een Polowedstrijd, ter gelegenheid van het bezoek van onzen kroonprins gehouden...

— En wist onze kleuren de overwinning te bezorgen! Bravo! riep Marholm uit.

— Ja, jij roept bravo! maar je weet nog niet alles! vervolgde Baxter woedend. De kroonprins stelt hem voor aan den radjah van Punjab, den gastheer van onzen kroonprins. Met den prins dineert hij in het paleis van den radjah. Deze draagt een zeer kostbaren robijn, dien hij nog pas weinige dagen tevoren gekocht had van een Hindoe. Onze kroonprins stelt behagen in dien steen en met groote hoffelijkheid wordt die hem aanstonds door den radjah ten geschenke gegeven!

— Nogmaals bravo!

— De kroonprins geeft den robijn ter bewaring aan zijn aide de camp, graaf Pembroke. En wat geschiedt er?

— Pembroke gaat met den robijn op den loop!

— Neen ezels — Raffles weet Pembroke dadelijk na het diner mede te lokken naar een eenzame plek, ergens boven in een toren, geeft hem een cigarette met een bedwelmend middel te rooken en neemt hem den robijn af.

— Een sterk stukje!

— Is dat alles wat je er op te zeggen hebt? Maar wij zijn er nog niet! Onmiddellijk na het paleis te paard te hebben verlaten, begeeft Raffles zich naar den Spaanschen Consul, Jozef Montez en dwingt diens vrouw, hem een zwarten paarl en een zeer kostbaren diamant af te geven, welke beide juweelen de Spaansche Consul eveneens een paar dagen te voren had gekocht.

— Hoe langer hoe krasser!

— Goed opgemerkt! riep Baxter ironisch uit. Ik ben benieuwd wat je aanstonds zult zeggen. Want men ging eens zoeken naar dien Hindoe, die de steenen verkocht had en hoe denk je dat men den man vond?

— Door een advertentie in de bladen!

— Dat bedoel ik niet, domkop! Ik wilde vragen — in welken toestand denk je dat ze hem vonden?

— Dronken of dood?

— Geen van beiden! Gekneveld en gebonden, in zijn eigen woning, vlak naast een gat in den vloer!

— Had hij daar in gezeten?

— Hij zelf niet — maar wel de juweelen, die hij, zooals hij bij een scherpe ondervraging bekende, door een groot toeval in een rotshol midden in de wildernis op eenige mijlen ten Noorden van Lahore gevonden had! Het behoeft natuurlijk geen seconde te worden betwijfeld dat die bruine kerel toevallig een bergplaats van Raffles had ontdekt en dat deze hem naderhand alles weder heeft afgenomen! Maar het stoutste stukje moet ik je nog mededeelen. Raffles schreef namelijk aan onzen kroonprins een briefje, waarin hij hem dank zegde voor de aangename oogenblikken in zijn gezelschap doorgebracht en voor den prachtigen robijn, die op 12000 gouden Ropijen werd geschat.

— Ja, Raffles is een zeer merkwaardig man! zeide Marholm, peinzend met het hoofd knikkend.

— Ik ben blij dat je er zoo over denkt! Merkwaardig is het goede woord. En terwijl Raffles in het hartje van Engelsch-Indië den kroonprins van zijn eigen land besteelt, zoekt de politie te New-York en te Londen ijverig naar den schelm, zij seinen elkander iederen dag ellen-

lange telegrammen, die schatten verslinden, zij arresteeren een half dozijn menschen, die volkomen onschuldig zijn en.... Goede Hemel, het is om er waanzinnig van te worden! Wie kan weten waar hij nu zit?

— Iets dergelijks vraagt de Times zeker ook? merkte Marholm op.

— Ja! De redactie meldt, dat zij voornemens

is, onder haar leden een prijsvraag uit te schrijven. Zij moeten raden waar Raffles zich vandaag ergens op den aardbodem bevindt en wie het dichtst er bij is, wint een prijs van 25 pond sterling.

Op dat oogenblik ging de deur open en een agent kondigde aan:

— Graaf Palmhurst!

J. v. K.
is de heerlijkste Cigaret,
welke bestaat.

Hoofdstuk II.

Raffles wil rust nemen.

Voor Baxter bekomen was van zijn weergalooze verbazing trad een rijzig man van omstreeks vijftig jaar het vertrek binnen.

Hij was uitert elegant, maar zonder de minste fatterigheid gekleed.

Op zijn fijn bleek gelaat was een uitdrukking van misnoegen te lezen en nauwelijks had de agent de deur weder achter hem gesloten of hij trad op Baxter toe en zeide:

— Het spijt mij, mijnheer Baxter, dat ik u even moet lastig vallen, maar ik zou gaarne weten wat gij denkt te doen tegen dit misbruik van mijn naam, waaraan die geheimzinnige Onbekende — Raffles is zijn naam naar ik meen — zich heeft schuldig gemaakt?

Baxter wees met een wezenloos gebaar naar een stoel, schoof gedachteloos een kistje sigaren naar den bezoeker, die het met een kort gebaar afwees en stotterde toen:

— Gij zijt graaf Palmhurst?

— Wie zou ik anders zijn! riep de graaf ongeduldig.

— Dat is zoo, wie zoudt gij anders zijn? herhaalde Baxter met een onnoozelen grijnslach om zijn mond, terwijl hij zenuwachtig aan zijn baard plukte. Ik had niet het genoegen u ooit eerder te ontmoeten en daarom....

— Daarom stel ik mij nu persoonlijk aan u voor, mijnheer de hoofdinspecteur! viel graaf Palmhurst hem in de rede. Gij zult wel begrijpen dat het voor mij hoogst onaangenaam is mijn naam in deze treurige zaak te zien ge-

noemd! Ik ben eenigen tijd buitenslands geweest en het eerste wat ik in de bladen lees, betreft het onbeschaamde optreden van dien man. Kort en goed, kan de politie mij waarborgen geven, dat er aan dit misbruik van mijn naam een einde wordt gemaakt?

— Dat is te zeggen, graaf, hoe gaarne wij u ook terwille zouden zijn, wij kunnen u die garantie niet geven, zoolang wij Raffles niet gepakt hebben!

— Dat is voor mij zeer onaangenaam om te vernemen! Waar vertoeft die man thans?

— Als wij dat wisten! riep Baxter wanhopig uit. Het is vandaag Dinsdag, Zaterdagnacht om elf uur in den avond, tijd van Lahore, bevond hij zich nog in die hoofdstad!

— Heeft men zijn vliegmaschine dan nergens gezien in dien tijd?

— Nergens! Dat wil zeggen, overal. Gij zult het niet willen gelooven, graaf, maar wij hebben uit niet minder dan 137 verschillende plaatsen van den aardbol berichten van zoogenaamde ooggetuigen ontvangen, die volhouden, dat zij een vreemd vliegtuig, dat buitengewoon snel scheen te zijn, boven hun hoofden hebben zien voorbij vliegen!

— Hetgeen dan een bewijs te meer oplevert voor de betrouwbaarheid van de getuigenissen! hernam graaf Palmhurst ironisch.

Hij had reeds weder zijn hoed gegrepen en stond nu op.

— Ik geloof dat ik mij de moeite had kunnen

besparen! hernam hij koeltjes. Ik kan mij slechts bepalen tot een platonisch protest, mijnheer Baxter! En verder kan ik slechts de hoop uitdrukken, dat gij er spoedig in zult slagen, dien geheimzinnigen Gentleman-Inbreker te vatten.

En zonder den hoofdinspecteur tijd te laten nog iets te zeggen, verliet graaf Palmhurst het vertrek.

Op de gang gekomen keek hij een oogenblik naar de gesloten deur en een eigenaardige glimlach plooidde zich om zijn lippen, toen hij zachtjes voor zich heen mompelde:

— Goede, brave ezel! Het doet mij genoegen, dat men mijn vliegmaschine nergens gezien heeft, meer behoef ik niet te weten!

Het was John Raffles zelf, die deze woorden gemompeld had en nu met snelle schreden de gang teneinde liep, de duistere trap afdaalde, de vestibule bereikte en Scotland Yard verliet.

Op straat gekomen stond hij een oogenblik stil en snoof met welbehagen de heerlijke lentelucht in, een ware verademing na de bedompte, mufte lucht in het hoofdbureau van politie, met zijn donkere, sombere kamers en zijn nauwe gangen.

Hij liep haastig de Downing Street ten einde, riep daar een huurauto aan en liet zich naar het Waterloo-station rijden.

Hij kwam daar juist bijtijds, om een trein naar het Noorden te kunnen nemen, die ook kleinere plaatsen aandeed.

Hij ging in een hoekje van een eerste klasse coupé zitten, kocht de Times, hetzelfde nummer hetwelk zoozeer de woede van Baxter had gaande gemaakt en las glimlachend het redactioneele stukje over den Gentleman-Inbreker.

Een uur later stapte Raffles uit te Epping, een klein station in Essex, heerlijk gelegen en bekend om zijn prachtige bosschen.

Men scheen hem daar goed te kennen, want de stationschef zoowel als de man aan het tourniquet tikten beleefd aan hun pet, toen hij voorbijging.

Op het kleine stationsplein stond een tilbury te wachten met een fraai, isabel-kleurig paard bespannen.

De nog jonge koetsier, die voor het dier stond, nam zijn hoed af, toen Raffles met een vlugge beweging op den hoogen bok plaats nam en de teugels opnam.

De groom wipte op het achterbankje en met een zacht tonggeluid zette Raffles het paard in

beweging, dat in gestrekten draf den lommerijken dorpsweg volgde, want Epping is eigenlijk niet veel meer dan een groot dorp.

Daarop breidde zich een van die uitstekend onderhouden, breede landwegen uit, zooals men ze alleen maar in Engeland en sommige streken van Duitschland schijnt te vinden.

Het paard liep in een flinken draf en een half uur later draaide het sierlijke wagentje een smaleren zijweg in, omzoomd door zware kastanjeboomen, om tenslotte stil te houden voor een klein, zeer fraai gelegen landhuis.

En nauwelijks hadden de wielen over het grind van den oprijweg geknarst, of de voordeur werd opengeworpen en op het terras verscheen een jonge man sierlijk gebouwd, met heldere, blauwe oogen, Charles Brand, de trouwe vriend van Raffles.

— Hallo! riep Brand op vroolijken toon. Ben je al terug?

— Veilig en wel, mijn waarde! gaf Raffles ten antwoord en hij sprong van de tilbury, terwijl de groom snel naar het paard liep en het dier bij den toom naar den stal voerde.

De twee vrienden hadden elkander de hand gedrukt.

Brand keek Raffles onderzoekend aan en toen klonk op zachten toon zijn vraag:

— Welnu?

— Die goede Baxter was de kluts volkomen kwijt, Brand! Hij keek alsof hij het in Keulen hoorde donderen!

— Volstrekt geen achterdocht?

— Niet in het minst! Hoe zou hij ook? Hij kon alles aannemen, hij kon het ongelooflijke waarschijnlijk achten, maar niet dat Raffles, de zoogenaamde graaf Palmhurst kans zou hebben gezien in twee en halven dag van Lahore naar Londen te vliegen.

— En toch is het geschied! zeide Brand met een zacht lachje. En heeft men ons gezien?

— Op 137 plaatsen, dat wil dus zeggen, nergens! antwoordde Raffles lachend.

— De hemel zij geprezen! Dan hoop ik, dat er na die eindeloze reeks avonturen eindelijk eens een tijd van rust voor je zal aanbreken, Edward!

— Voor mij, voor jou en voor onzen trouwen vriend Henderson! hernam Raffles. Je hebt gelijk Charles, een weinig rust zou ons goed doen en ik kan mij nu volkomen veilig gevoelen. Dit kleine landhuis is heerlijk gelegen en de omstre-

ken zijn in een woord verrukkelijk. Wij zullen er een echt patriarchaal leven van maken, als de herders uit de Iliade van Homerus! Gras, bloemen, een kabbelend beekje, blauwe luchten, schaapjes en koetjes, wat wil je meer?

— Edward, je drijft er den spot weer mee! zeide Brand op verwijtenden toon. Ik voor mij dank mijn gesternte, dat ik eindelijk weder door schaapjes en koetjes omgeven ben, in plaats van door koningstijgers en brilslangen. Ik heb van morgen, bijna schaam ik mij om het te bekennen, een paar uur gehengeld en ofschoon ik niets heb opgehaald dan een ouden schoen, heb ik mij in langen tijd niet zoo vrij van alle zorgen, zoo opgewekt, zoo waarlijk mensch gevoeld. Als het van mij afhing, bleven wij hier tot de bladeren aan de boomen volkomen verdord zijn en desnoods nog langer.

— Dat zeg je, omdat het thans nog nieuw voor je is! Over een maand praat je er anders over! zeide Raffles met een lachje. En zeg mij nu eens, hoe het met de paarden staat?

— Zoo goed als het maar kan! Je zult er bepaald succes mee hebben. Ik ben van morgen bij het oefenen geweest en de zilverbles liep de mijl in minder dan 72 seconden!

— Prachtig! Ik wist wel, dat er iets in „Silverfish” stak! Ik heb het paard betrekkelijk voor weinig geld gekocht van een koppigen Schot, die verzekerde dat het dier nauwelijks goed genoeg was om het op te zetten en er een hobelpaard van te maken! Ik meende evenwel aanstonds te zien dat het dier eenvoudig sterk overtraint was, dat men het veel te jong reeds had laten oefenen en dat een tijdperk van rust wonderen zou verrichten.

Juist op dat oogenblik trad er een krachtig gebouwd man met een open, vriendelijk gezicht, dat in zonderlinge tegenspraak was met zijn geweldige spieren, zijn groote lengte en zijn breede, zware schouders, de vestibule binnen.

Het was James Henderson, de chauffeur van Raffles, die hem ook op zijn laatste reis vergezeld had en een zeer groot aandeel had gehad in de gevaarvolle en zonderlinge avonturen, welke Raffles in een tijdsverloop van nauwelijks eenige maanden in niet minder dan drie werelddelen had beleefd.

Zijn donkerblauwe oogen schitterden van opgewektheid, toen hij Raffles zag en hij riep reeds uit de verte:

— Silverfish heeft zooveen de mijl in 72 seconden geloopt, Mylord!

— Mijnheer Brand deelde het mij zooveen mede, James! zeide Raffles glimlachend.

— En uw pikeur, Rigg, zegt dat hij het gemakkelijk tot zeventig seconden zal kunnen brengen!

— Wel James dat is braaf van Rigg! Als de trainer dat zegt, dan heb ik den prijs van den Derby reeds zoo goed als in mijn zak!

— Dat weet ik nog niet zoo vast! zeide Charly hoofdschuddend. Weet je dat Fowler zijn vos laat meelopen, die in uitstekende conditie is?

— Het paard dat de „Sweepstakes” gewonnen heeft?

— Hetzelfde!

— Dat is inderdaad een kwade concurrent! hernam Raffles, even het hoofd schuddend. Als mijn buurman zijn „King Dick” laat meelopen, dan zal ik niet zoo dwaas zijn om te ontkennen, dat ik mij duchtig zal moeten inspannen om mijn kansen op den prijs te behouden. Want te Eppson is het nu eenmaal „alles of niets”!

— Waartegenover de prijs dan ook 20000 pond bedraagt, dat is een burgermansfortuin! hernam Charly lachend.

— Waar is Rigg nu? zoo wendde Raffles zich weder tot den reus.

— In de stallen, Mylord!

— Wat zegt Jackson van het paard?

— De knaap is er over in de wolken, Mylord! Hij zegt dat hij nog nooit zulk een paard tusschen de knieën heeft gehad en dat er op dit oogenblik, drie weken voor den wedstrijd, nog lang niet alles uit het paard is gehaald, wat er in zit.

— Nu, als je jockey dat zegt, Raffles, dan kun je er ook wel op rekenen, dat het zoo is! liet Charly zich hooren. Die jongen van achttien jaar weet meer van paarden dan menig bejaard man, die zijn leven lang in het zadel heeft doorgebracht en die als het ware alle geheimen kent van de weegplaats.

— De kennis van paarden, waarde Brand, is evengoed een gave, of een talent als de kunst om te schilderen of te componeeren. Sommige lieden kunnen een paard taxeeren, als zij de kinderschoenen nauwelijks ontwassen zijn en anderen leeren het nooit.

— En dit is alweer een vondst van je geweest, Edward! riep Charly uit. Nog geen drie jaren geleden zat de jongen nog op de school-

banken, ofschoon hij toen al van paarden droomde, eigenlijk gezegd tot niets nut was en zijn moeder tot wanhoop bracht door zoo vaak hij kon, te spijbelen en in de weiden op alle paarden te klauteren, die hij maar kon opvangen, al waren zij zoo oud en zoo schonkig als een kapstok.

— Ik heb er nog geen oogenblik spijt van gehad, dat ik den knaap zijn zin heb gegeven en hem in mijn dienst heb genomen als jockey, hernam Raffles.

Hij wierp een blik op zijn horloge en vervolgde:

— Wij hebben voor de lunch nog wel een half uur den tijd. Laten wij eens naar het paard gaan zien! Maar apropos — hoe maakt onze Sally het?

Sally was de oude negerin, eenige jaren geleden door Raffles uit Amerika meegebracht en die hem met aandoenlijke trouw diende. Haar man was daarginds gelycht door een barbaarsche menigte en haar zou misschien hetzelfde lot zijn ten deel gevallen, als Raffles haar en haar kind niet juist bijtijds met gevaar voor zijn eigen leven had weten te redden.

En het was zeker een goede hoedanigheid in Sally, dat zij een voortreffelijke keukenmeid was, zich in alle omstandigheden wist te schikken en soms maanden lang geheel alleen bleef met haar kind, een jongen van een jaar of tien, in het huis, dat Raffles toevallig bewoonde.

Het was niet zeker en het is ook nooit zeker geworden, of zij iets vermoedde van den waren aard van haar meester.

Maar als zij ooit iets geweten of vermoed heeft, dan bleef dit voor den Grooten Onbekende steeds geheim. Sally deed haar plicht, trachtte zijn minste wenschen in zijn oogen te lezen, behandelde hem meestal als een moeder het haar kind doet en was pas weder tevreden, zoodat zij haar gróote witte tanden liet zien, als hij voor eenigen tijd was teruggekeerd.

De drie mannen verlieten nu het huis door een achterdeur, gingen door een kleinen, maar uitstekend onderhouden moestuin en vonden daar de negerin druk bezig de groenten voor het middagmaal te plukken.

Zij kwam dadelijk toesnellen, greep de hand van Raffles, bukte er zich overheen en kuste ze, voor Raffles het had kunnen verhinderen.

En dadelijk ging ze weer heen, om den vochtigen glans in haar zwarte oogen te verbergen.

Na het kleine hek van den moestuin te zijn

doorgegaan bereikten de drie mannen den grooten tuin, waarachter zich een zeer groot grasveld uitstreckte, aan de tegenovergestelde zijde en rechts begrensd door een fraai bosch, waarvan een klein gedeelte tot het landgoed behoorde en links door een vrij hooge heg, welke de kleine bezitting scheidde van het goed van Joseph Fowler, Raffles' buurman.

Niet ver van het hek van den moestuin bevonden zich de stallen, waar plaats was voor tien of twaalf paarden.

Zij kwamen met een gemeenschappelijke deur uit op een groot erf, terzijde van den moestuin en alle stallen hadden een afzonderlijke deur, waarvan de bovenste helft kon worden neergeklapt en al die twaalf deuren kwamen uit op een breed grindpad, goed aangestampt, dat langs de stallen liep en onmiddellijk aan het grasveld grensde, waarvan het slechts gescheiden was door een lage meidoornheg.

Reeds op verren afstand hoorde Raffles de schelle stem van Ted Jackson, die uit volle borst zong en een oogenblik later kregen zij hem in het oog, terwijl hij bezig was, met een stroowisch een der andere paarden zorgvuldig droog te wrijven, tot de huid van het dier glansde als een spiegel.

Maar de knaap had Raffles reeds gezien en kwam haastig toelopen, zijn pet in de hand.

Het was een flinke jongen, juist op de grens van het gewicht, misschien zelfs wel een weinig te zwaar en die in ieder geval niet geleek op die uitgemergelde, aapachtige gestalten, zooals men ze dikwijls op den rug van een renpaard ziet en wier groei opzettelijk met allerlei middelen is tegengehouden, middelen die soms verre van ongevaarlijk zijn.

Inderdaad, men heeft beroemde jokeys gekend, die op hun veertigste jaar niet meer dan 38 Kilo wogen, maar die dan ook allen tot een vroegtijdigen dood veroordeeld waren.

Ted Jackson was zeker niet groot, slank, maar uitstekend geproportioneerd en blijkbaar volkomen gezond. En Raffles had er liever de geheele liefhebberij voor het rennen aan gegeven, dan toe te laten, dat de groei van den jongen met opzet werd tegengehouden.

Het zou een misdaad geweest zijn, zoo vond hij, die frissche kleur, dien helderen glans van de groote oogen, die gevulde wangen te doen verdwijnen.

Hij tikte den knaap vriendelijk op de wang en zeide:

— Ik hoor dat je tevreden bent over Silverfish, Ted?

— Dat zou ik gelooven, graaf! riep de jongen opgewonden uit. De merrie loopt, zooals zij nooit geloopt heeft. Wilt u haar niet eens zien?

— Daar kom ik voor, mijn jongen!

En Raffles en Charly gingen verder, terwijl Henderson vooruit liep, om den pikeur te waarschuwen, die tegelijkertijd trainer was en aan wien de zorg voor de renpaarden was toevertrouwd.

Op dat oogenblik waren vier van de stallen bezet en de drie andere paarden werden uitsluitend gehouden om Silverfish partij te geven bij de oefeningen.

Want Silverfish had een klein gebrek en dat was, dat zij alleen in gezelschap van andere paarden wilde loopen en koppig trappelde en den kop schudde, als men haar alleen in het veld bracht.

Het was alsof het dier het beneden zijn waardigheid achtte, zich geheel alleen te vermoeien, zonder daarbij de voldoening te genieten, zijn soortgenooten voorbij te loopen.

Van dezen stand van zaken was het natuurlijk gevolg, dat Raffles nog een paar lads of staljongens in dienst moest nemen, teneinde met Rigg de andere paarden te berijden.

Men had het al eens met een of twee dieren beproefd, dat was madame Silverfish niet voldoende geweest, zij wilde er volstrekt drie naast zich hebben en geen enkel minder.

Hoofdstuk III.

De man aan den anderen kant van de heg.

Raffles met Charly naast zich, liep langzaam voorbij de stallen en toen viel er een bovenhelft van een der groengeschilderde deuren neer, een luid gehinnik liet zich hooren en onmiddellijk stak een paard zijn prachtige, langen kop naar buiten, snoof de lucht even op en rekte toen zoover mogelijk den slanken hals uit, om even met de lippen den schouder van Raffles te kunnen beroeren.

En zoo bleef het paard onbeweeglijk staan, terwijl zijn prachtige oogen Raffles met een bijna menschelijke uitdrukking aankeken.

Deze krauwde het dier liefkoozend over den kop en klopte het op den hals.

En op hetzelfde oogenblik sprong er over de benedenhelft van de deur met een uitbundig gebelaf een ruigharige terrier, die kwispelstaartend tegen Raffles opsprong en slechts met moeite tot bedaren kon worden gebracht.

Het was Busto, een van Raffles' lievelingshonden, die hem op zijn laatste reis vergezeld had, den tocht met de vliegmaschine had medegemaakt en zijn meester daarbij eenige van die onwaardeerbare diensten had bewezen, die een man niet zoo spoedig zal vergeten, tenminste wanneer hij nog eenigszins aan zijn leven gehecht is.

De onderdeur werd geopend en Silverfish stapte langzaam naar buiten.

Het was inderdaad een schoon dier, hoog op de beenen, met een diepe borst, een rechten rug, den zadelbult slechts weinig ontwikkeld, een fijn, drogen kop en op dat tijdstip op het toppunt van zijn snelheid en kracht.

Onder de glanzende huid waren de spierbunfels duidelijk zichtbaar en reeds aan de wijze waarop het paard den hals droeg en de beenen verzette, kon men zijn snelheid bemerken.

Het stond nu stil, als om aan de omstanders gelegenheid te geven het op hun gemak te kunnen bewonderen.

Raffles klopte het dier tusschen de voorbeenen tegen de borst, streek het tusschen de neusgaten en zeide na eenige oogenblikken tot Rigg, een kleinen, levendigen man met zwarte oogen, die met het paard uit den stal was getreden, de mouwen opgestroopt, den borstel nog in de hand:

— Ze ziet er voortreffelijk uit, Rigg!

— En ze is het ook, graaf! zeide de pikeur met een breed grijns. Er wordt vanmiddag nog een kwartier geoefend, gij kunt er u dan zelf van overtuigen! Het paard is zoo gezond als een visch en in de beste conditie van de wereld. Als dit geen winner is, dan heb ik er geen verstand meer van en moet maar met paling gaan venten!

— Ik denk wel dat dat niet noodig zal zijn,

Rigg! riep Brand lachend uit. Wij kunnen op je kennis vertrouwen!

Rigg was een paar passen op Raffles toegetreden en zeide, terwijl hij zijn stem wat liet dalen:

— Weet mijnheer de graaf, dat.... zij van hiernaast „King Dick” laten loopen?

— Dat heb ik gehoord, Rigg! Hoe is dat paard? vroeg Raffles.

— Het zou dwaasheid zijn, om te ontkennen, dat de ruïn tiptop in form is, graaf, antwoordde de trainer schouderophalend. Hij won een maand geleden de Sweepstakes, met een lengte voor het geplaatste paard en de rest kwam een dag later! En toch houd ik vol dat er voor een kenner geen sprake van is of dit schatje zal den ruïn kunnen slaan! Dodds zei mij, dat de ruïn nog pas gisteren 74 had gedaan over de mijl en hij wist niet of er wel meer uit te halen was.

— Zeide de pikeur van Fowler dat? vroeg Brand verwonderd. Ik wist niet dat trainers mededeelzaam mochten zijn op dat punt. Je hebt toch zeker zelf niets gezegd, Rigg?

— Natuurlijk niet, mijnheer! riep de trainer verontwaardigd uit. Maar Dodds praat in den laatsten tijd meer dan hij kan verantwoorden. Hij kan de flesch naar het schijnt niet meer met rust laten en als hij niet oppast, wordt hij er uit gegooid!

— Hij zal het drinken van zijn meester hebben geleerd! bromde Brand voor zich heen. Raffles bleef even zwijgend naar zijn paard kijken, klopte het nogmaals op den slanken hals, waarvan de huid als zijde glansde en toen geleidde Ted het prachtige dier weder naar den stal.

En Busto, de terrier, ging zijn kameraad onmiddellijk weder gezelschap houden.

Raffles ging nog even de andere renpaarden kijken en toen keerde hij met Charly weder naar het huis terug, waar Sally en Henderson intuschen de lunch hadden gereed gezet.

Het was een eenvoudige, maar door de zon opgevroolijkte kamer, waarin de vrienden zaten, en waarvan het wijd opengeworpen venster uitzicht gaf op het groote grasveld, dat zich achter het landhuis uitstreckte.

Aan den anderen kant van de lage heg was een dergelijk veld zichtbaar en heel in de verte liepen een paar paarden, met dekens over den rug, langzaam rond, aan den teugel voortgeleid.

Een oogenblik later waren zij uit het gezicht verdwenen.

— Hoe staat het eigenlijk met Fowler? vroeg Raffles, toen de twee mannen voor de gedekte tafel hadden plaats genomen.

— Naar alles wat ik gisteren en vandaag gehoord heb, gaat het snel bergafwaarts. De kerel drinkt, hij speelt hoog, hij heeft op een dwaze wijze gespeculeerd, kortom, hij legt het er niet op toe, zijn jonge vrouw te verzoenen met de gedachte, dat zij voor haar leven aan dien bruuft gekoppeld is.

— Hoe maakt onze schoone Beatrice het?

— O, zij is schooner dan ooit, alleen wat bleeker dan toen wij haar voor het laatst zagen, in den vorigen herfst, toen wij hier kwamen jagen.

— En, mijnheer Philip Hervey?

— O, die is nog altijd huisvriend!

— Heb je hem gezien?

— Van morgen, toen jij naar Londen was.

— Wat doet hij?

— Wat zou hij doen? Niets doet hij! Hij beheert zijn kleine bezitting, maar Rigg zeide mij, dat het er allesbehalve goed mede gaat en dat hij diep in de schulden zit. Het goed moet sterk met hypotheek bezwaard zijn.

— Nu, wat Joseph Fowler betreft, hij heeft veel aan zichzelf te wijten! hernam Raffles. Drinken en spelen, wijntje en trijntje, speculeeren en brassen, dat alles is niet geëigend om een landgoed als het zijne in orde te houden!

— Het schijnt dat hij er vast op rekt met „King Dick” te winnen. Hij wil met de opbrengst eenige schulden afdoen en noodige verbeteringen aanbrengen, landbouwwerktuigen aanschaffen en zoo meer.

Raffles haalde de schouders op en zeide:

— Dergelijke fraaie plannen heeft hij al meer gehad en er is nooit wat van terecht gekomen. Het zou voldoende zijn geweest als hij het drinken had gelaten en de zaak krachtig had aangepakt!

De beide mannen spraken nog eenigen tijd voort over de vooruitzichten der aanstaande Derbywedstrijden, die dat jaar van groot belang werden geacht, daar de namen der deelnemers nog altijd niet vast stonden en men stellig op eenige verrassingen rekende.

Na de lunch maakten zij een wandeling in de omstreken en omstreeks half vier keerden zij terug en begaven zich dadelijk naar de stallen, waar zij aankwamen, toen de paarden naar buiten werden geleid.

Zij werden niet gezadeld, maar kregen een paardendek op den rug, met een riem vastge- maakt en de trainers, de jongste was 12 jaar. maakten ook niet van stijgbeugels gebruik.

De 12-jarige was zelfs genoodzaakt, zich van een stoel te bedienen, teneinde op den rug van het groote dier te klauteren, dat hij zou moeten afrijden.

De paarden stapten door de opening van de heg naar het grasveld en namen naast elkan- der plaats.

Raffles en Charly hadden hun chronometer ter hand genomen en op een korten kreet van Rigg gingen de paarden af.

Het grasveld was nauwkeurig een mijl in den omtrek en de oefenbaan was afgezet met een laag staketsel.

Zoodra de paarden vertrokken waren, staken Raffles en Charly de baan over en wandelden langzaam op naar het midden van het grasveld, waar zij de dieren konden volgen.

De vier paarden liepen in een matigen galop en met opzet hielden de berijders ze dicht bij elkander.

Over de eerste mijl werd dan ook bijna twee minuten gereden.

Toen mochten de dieren wat uitblazen en gingen in stap.

Toen zij de eerste bocht voorbij waren en tijdelijk onzichtbaar door een boschje, stootte Charly Raffles met den elleboog in de zijde en wenkte met het hoofd zwijgend in de richting van de heg, die de bezitting van die van Fowler scheidde.

Op enkele plaatsen was de heg nog niet dichtgegroeid en achter een laag gedeelte was het hoofd zichtbaar van een man, wiens lichaam slechts gedeeltelijk te zien was.

Het was een zwaar gebouwd, breed geschou- derd man, gekleed in een soort jachtcostuum, met gele, tot aan de knie reikende slobkousen, een korte broek van geribd fluweel en een lede- ren buis, met een ceintuur om het middel dicht- gesnoerd.

Een sportpet stond schuin op het spaarzame, reeds grijzende haar.

En boven de heg uit keek een breed, rood gezicht, waarin twee waterig blauwe oogen onder borstelige wenkbrauwen half schuil gingen, met diepe rimpels naast den vleezigen neus, van het hoofd staande ooren en een laag, met voren doorploegd voorhoofd.

De man stond daar onbeweeglijk, met de handen in de zakken en een houten pijp tus- schen de lippen.

Hij nam volstrekt geen notitie van Raffles en Charly, maar volgde met den blik de paarden.

— Dat is immers onze vriend Fowler? vroeg Raffles op zachten toon.

Charly knikte bevestigend.

— Hij wil zich zeker eens overtuigen, hoe het met Silverfish staat! Nu, hij zal zijn zin hebben! Wij zullen haar eens laten loopen!

Vijf minuten later kwam het peloton paarden weder aan het punt waar zij het eerst vertrok- ken waren en waar Raffles de afrijders op- wachtte.

Hij hief de hand op en zeide op zachten toon:

— Laat haar nu eens loopen wat zij kan, Ted! Maar Rigg boog zich over den hals van zijn rijdier en zeide op gedempten toon:

— Ik vraag verschooning, graaf, maar Fowler staat over de heg te loeren!

— Dat weet ik, Rigg, maar het kan mij niet schelen! antwoordde Raffles kalm. Als mijn paard harder loopt dan het zijne, wil ik dat volstrekt niet voor hem geheim houden. Hij kan er zijn voordeel mee doen en op Silverfish wedden!

— Zooals gij beveelt, graaf! hernam Rigg.

Hij zeide op zachten toon eenige woorden en hij en de beide knapen namen een voor- sprong van een vijftigtal meters.

Raffles had met opgeheven hand naast den start post gevestigd, den blik op zijn chronometer gevestigd en toen hij den arm liet zakken, stooft Silverfish als een pijl uit den boog weg, terwijl de drie anderen hun paarden zooveel mogelijk aanspoorden.

Maar reeds voorbij de eerste bocht was het duidelijk, dat de zilverbles er niet de minste moeite mee zou hebben, de voorgift in te halen.

Aan de overzijde van het grasveld stormde Silverfish de andere voorbij.

En nog had Ted de karwats niet gegrepen.

Hij spoorde het dier slechts tot meerdere snel- heid aan door met zijn tong te klappen en in verbazend groote galopsprongen ijde het prach- tige dier in toemeloze vaart verder.

De fijne beenen schenen nauwelijks den grond te raken.

Juist bij de laatste bocht was het veertig meter op zijn tegenstanders uitgelopen en nu pas be- gon Ted de karwats te gebruiken, dreef zijn

paard aan en stormde als in een orkaan voorbij Raffles en Charly.

De eerste had een blik op zijn chronometer geworpen.

— 71 en 1/5! zeide hij lakoniek.

Charly had naar Fowler gekeken.

Hij kon van de uitdrukking van zijn gelaat niets zien, want daartoe was de afstand te groot, maar een oogenblik verbeeldde hij zich, dat de grondbezitter een dreigende beweging met de vuist had gemaakt.

Ook hij had ongetwijfeld met zijn stopwatch de snelheid van het paard tot op 1/5 kunnen controleeren en die snelheid was bijna vier seconden over de mijl grooter dan die van King Dick.

Toen verwijderde hij zich langzaam van de heg en slenterde met de handen in den zak en met gebogen hoofd weg.

Intusschen had Ted reeds den teugel gewend en kwam in gestrekten draf terugrijden.

Toen het paard langs Raffles ging, bemerkte deze dat het dier ternauwernood zweette en dat zijn ademhaling wel versneld, maar volstrekt niet abnormaal was.

De longen der drie andere paarden leken als blaasbalgen te werken, hun neusgaten trilden en het zweet liep hen in straaltjes van de borst.

Zij werden dan ook onmiddellijk naar de stallen gebracht, om daar duchtig te worden drooggewreven en vervolgens te worden toege-
dekt met een wollen deken, teneinde kouvatten te voorkomen.

Raffles begaf zich naar den stal van Silverfish, door Charly gevolgd en vroeg aan Jackson, die reeds druk bezig was met het paard te verzorgen:

— Heb je haar nu werkelijk laten loopen zoo hard zij kon, Ted?

— Ik geloof van wel, graaf! Ik had misschien nog een 100 meter eerder de karwats kunnen geven — dan had ik er misschien nog een vijfde seconde minder over gedaan! Hebben wij gewonnen?

— Vier vijfde seconde op vanmorgen! antwoordde Raffles.

— En Rigg zegt, dat er nog wel wat vet af kan en dat Silverfish nog makkelijk twee volle seconden kan winnen! riep de jongen opgewonden uit.

Raffles had hem op den schouder geklopt en zeide nu:

— Doe je best maar, Ted — maar doe het

in de eerste plaats om de sport, mijn jongen! Maar ik geloof niet dat ik dat tot jou behoef te zeggen — ik weet wel hoeveel jij van paarden houdt.

Terwijl dit voorviel, wandelde Joseph Fowler langzaam naar de achterzijde van het groote, maar vrij slecht onderhouden heerenhuis, waarbij hij het grasveld schuin overstak.

Hij had met een driftige beweging een karwats uit de slobkous gerukt, waarin hij het voorwerp had gestoken en sloeg er woedend mede tegen zijn beenen.

Toen hij het huis bijna genaderd was en reeds wilde binnen gaan, scheen hij zich te bedenken, sloeg rechts af en liep met haastige schreden toe op de stallen.

Een kleine man met een sluw gelaat, in het midden waarvan een groote roode neus vooruitstak, was daar bezig met het bijeenbarken van hooi.

Reeds in de verte riep Folwer hem toe:

— Hoor eens hier, Dodds! Hoeveel deed King Dick vanmorgen over de mijl?

— 74, mijnheer!

— Zoo! En weet je hoeveel dat vervloekte paard van dien kerel van hiernaast er over doet? Iets meer dan 71.

Hij braakte een gemeenen vloek uit, sloeg met zijn karwats naar een kip, die verschrikt wegstooft en vervolgde:

— Je moet er achterheen zitten, Dodds. Daar betaal ik je voor! Drink minder en doe wat je plicht is. Het paard is nog veel te vet. Je voert het niet goed. Je stopt het vol met haver! Voor den donder, is het een koetspaard? Denk je dat ik kunsten op zijn rug wil maken? Moet het een bierbrouwerskar trekken?

Dodds had zijn meester met een valschen, loerenden blik aangekeken en antwoordde nu op onbeschaamden toon:

— Ik doe wat ik kan, mijnheer! De ruïn heeft geen ons vleesch meer te missen. Hij moet op krachten blijven en ik kan hem toch niet zoo laten vermageren, dat zijn ribben te zien komen.

Fowler bromde iets tusschen de tanden en keerde zich toen om, over zijn schouder roepend:

— Je hebt nog een paar weken! Ik zou je raden er gebruik van te maken! Onbruikbare lieden kan ik missen!

Hij liep nu weder terug, snauwde in het voorbijgaan nog een tuinjongen toe en trad vervolgens het huis binnen.

Hij liep een met groote tegels bevloerde gang

ten einde, tot hij een trap bereikt had, die hij begon te beklimmen, steeds in zichzelf brommend en nu en dan een vloek uitstootend.

Op de eerste verdieping van het groote huis scheen hij op het portaal even te aarzelen, dunde daarop een deur open, wierp die hard achter zich in het slot, gooide zijn hoofddekseel met een woest gebaar in een hoek en ging voor een groote schrijftafel zitten, die tusschen de beide ramen stond.

Hij trok een lade open, nam er een groot kasboek uit, begon er even in te bladeren, sloeg het weder dicht en een dreunende vuistslag getuigde van zijn stemming.

Hij keek uit het venster naar buiten over de grasvlakte, stond op, stak het groote vertrek in zijn volle breedte over, opende het kastje en nam daaruit een glas en een voor de helft gevulde flesch port.

Hij goot het groote glas tot aan den rand vol en dronk het in enkele teugen leeg.

Een tweede glas volgde het eerste en toen sloot hij den drank weder weg, veegde zijn lippen af, scheen een oogenblik besluiteloos te staan en keerde naar zijn schrijftafel terug, waar hij uit een koperen kistje een zware sigaar nam.

Hij beet er ruw de punt af, stak ze aan, blies een rookwolk uit en draaide zich op zijn hielen om, teneinde het vertrek te verlaten.

Weder op het portaal gekomen, sloeg hij een breede gang in, die de beide vleugels van het huis met elkander verbond en legde, aan het einde daarvan gekomen, de hand op de kruk van een deur.

Een oogenblik scheen hij nog te aarzelen en toen opende hij de deur, en trad een zeer fraai gemeubeld vertrek binnen, waar op dat oogenblik twee personen aanwezig waren, van welke er één zat, terwijl de ander, een vrij jonge man met dicht, zwart haar, grijsgroene oogen en breede kaken, die getuigden van een wilskracht die nergens voor terugdeinst, en een licht gebuind gelaat, bij een der vensters stond op een paar passen afstand van de vrouw, die op de sofa zat.

Beatrice Fowler was op dat tijdstip van haar leven zes en twintig jaar, en in den bloei van haar schoonheid.

Zij was een rijzige, zeer donkere vrouw met ravenzwart, diep glanzend haar, schitterende oogen, roode lippen en een eenigszins bleek gelaat.

Toen Fowler was binnengetreden, stond hij een oogenblik stil met de kruk van de deur nog in zijn hand en keek van de een naar den ander.

Van zijn oogen was nu weinig te zien, want hij had de wenkbrauwen gefronst, die als luifels vooruit stonden.

Toen sloot hij langzaam de deur en zeide tot den man:

— Ik dacht dat je al weg was, Hervey! Ik meende dat je zooeven afscheid had genomen!

— Ik heb mij bedacht, Fowler! antwoordde Philip Hervey, zonder op te zien en met een flauwen glimlach om de lippen. Het viel mij in, dat ik met mevrouw nog een en ander te bespreken had in verband met onze fancy-fair voor de Russische hongerlijders!

— Laat de fancy-fair en de Russen mijnenwege naar den duivel loopen! riep Fowler ruw uit. Ik heb nu waarachtig wel aan wat anders te denken!

Hij sloot hardhandig de deur, kwam met een paar stappen bij zijn vrouw staan en vroeg toen:

— Wat denk je dat mij zooeven overkomen is?

De vrouw wierp hem een koelen blik toe en antwoordde toen:

— Misschien heb je wel iemand ontmoet, die je goede manieren geleerd heeft! Zou je je sigaar niet eens weg doen? Je bent hier in mijn boudoir — of ben je dat vergeten?

— Let maar niet op mijn sigaar! hernam Fowler grof. Mij dunkt trouwens, maar ik kan mij vergissen, dat ik hier den rook van een cigarette ruik!

— Ik heb zelf gerookt en ik geloof wel dat ik hier kan doen wat ik wil! gaf Beatrice ten antwoord, terwijl zij langzaam opstond. Wat heb je mij te zeggen, gewichtig genoeg, om je schreden naar mijn boudoir te richten?

— Ik zou het maar niet zoo luchtig opnemen, madame! antwoordde Fowler, en een oogenblik flikkerden zijn oogen. Ik heb zooeven over de heg staan kijken. Hiernaast lieten ze de paarden loopen. Ik had mijn chronometer bij mij. Hoelang denk je dat Silverfish over de mijl deed?

Het was alsof plotseling de onverschillige koude trek weggleed van het witte gezicht der vrouw.

Haar donkere oogen keken in gespannen verwachting naar het roode gelaat van haar man, toen zij vroeg:

— Welnu?

— 71 seconden — misschien een fractie meer!

De vrouw slaakte een uitroep van schrik en wierp Hervey een snellen blik toe, toen zij zeide:

— Heb je je niet vergist?

— Daartoe heb ik te goed opgelèt! Het is om duivels te worden! Voor jou behoef ik geen geheimen te hebben, Hervey, je weet drommels goed, dat ik alles op een kaart heb gezet. Ik rekende stellig op de 20000 pond van de Derby, King Dick is als het ware mijn anker. Ik heb groote bedragen besteed aan de zorgvuldige training van mijn paard en ik dacht, dat de ruïn onmogelijk zou kunnen worden geklopt, nadat hij met een volle lengte de Sweep-stakes gewonnen had! Dat heeft me geld in de lade gebracht, maar het was niet genoeg, bij lange na niet! Aan twee duizend pond heb ik niets. Het tienvoud zal nauwelijks voldoende zijn. En nu komt die ellendeling, die Palmhurst, met een paard, dat het mijne misschien met een neuslengte zal slaan!

Hij balde woedend de vuisten en zijn gelaat had een waarlijk dierlijke uitdrukking op dat oogenblik.

Hij bromde iets in zich zelf en zeide toen schouderophalend, terwijl hij zich opnieuw tot zijn vrouw wendde:

— Nu, je bent gewaarschuwd! Over een paar weken is ons lot beslist. Als King Dick niet wint, dan zijn wij voor de haaien! En ik behoef je zeker niet te zeggen, wie aan mijn ondergang heeft mede gewerkt, nietwaar?

Hij wierp de jonge vrouw een duisteren blik toe en ging toen, zonder verder een woord te spreken het vertrek uit.

De jonge vrouw keek een oogenblik naar de dichte deur met een uitdrukking van walging en haat op het bleeke gelaat, die het geheel veranderde.

Zij liet een sissenden klank hooren en ging toen met snelle schreden op Hervey toe.

Zij trok hem bij de hand van het venster weg, sloeg haar armen om zijn hals, trok zijn hoofd dicht naar haar toe en kustte hem.

— Als hij gelijk heeft, Philip, als zijn paard geklopt wordt, dan zouden al onze plannen in duigen vallen! De plannen waarop wij onze geheele toekomst gebouwd hebben.

Verrukkelijk is de
Cigaret J. v. K.

Hoofdstuk IV.

De weggejaagde trainer.

Fowler bracht een slechten nacht door.

Het schrikbeeld van zijn naderenden ondergang liet hem niet met rust.

De laatste maanden had hij zich uit alle macht vastgeklampt aan de laatste hoop, belichaamd in het renpaard, dat hem een fortuin moest opleveren, waardoor hij met een slag zijn geschokte financiën kon herstellen. En een enkele blik over zijn heg had aan die hoop den bodem ingeslagen!

Zijn kansen stonden slecht, dat begreep hij maar al te goed!

Hij had Silverfish zien loopen en hij wist genoeg van paarden, om te weten, dat het dier het toppunt van zijn snelheid nog niet eens bereikt had en dat hij die in de nog volgende weken zou kunnen vermeederen.

Hij had zich half beschonken ter ruste begeven, na met jachtvrienden uit de buurt tot diep in den nacht te hebben geslempd en hij stond in een buitengewoon slechte luim op.

Hij nam een bad, dat hem een weinig opfrischte, ontbeet alleen, naar gewoonte, want zijn vrouw vermeed hem in den laatsten tijd zooveel mogelijk, nam zijn karwats en slenterde naar buiten.

Hij richtte zijn schreden naar den stal, die thans geheel ontvolkt was op twee na.

In de eene box stond zijn rijpaard, daarnaast King Dick, de vosruin. Toen hij aankwam, werd het renpaard juist naar buiten gevoerd door Dodds, zijn pikeur, terwijl Ardron, de jockey, met deken en hoofdstel kwam aanloopen.

Met een donkeren blik kwam Fowler naderbij en monsterde het paard.

En eensklaps barstte hij met een ruwen vloek uit:

— Had ik gisteren gelijk of niet, dat het paard te vet is. Voor den donder, houdt je mij voor den gek. Is die knol een renpaard? Het is nauwelijks goed voor een draaimolen. Kijk, daar en daar! Daar zit veel te veel vleesch, dat moet er af.

Dodds was bleek geworden, maar hij beheerschte zich zoo goed mogelijk, toen hij zeide:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Fowler, maar ik geloof verstand van paarden te hebben. Toen ik nauwelijks kon loopen, reed ik ook al paard. Mijn vader was de jockey van onzen koning, toen die nog kroonprins was. En ik zeg u, dat uw paard fit en well is, zoo goed als gij het maar zoudt kunnen wenschen! Hij heeft geen tien gram vet te veel! Ja, gij kunt hem op rantsoen stellen, gij kunt hem magerder maken, maar ten koste van zijn snelheid en zijn uithoudingsvermogen! Een ondervoed paard is na de eerste twee honderd tellen buiten adem en King Dick moet iets meer dan een mijl loopen!

Maar inplaats dat deze woorden den eigenaar van het paard overtuigden, prikkelden ze hem slechts tot doller woede.

— Zwijg, hondsvot! Hoe durf je mij tegen te spreken! schreeuwde hij heesch. Jij wilt verstand van paarden hebben? Konijnen kun je niet eens fokken! Ik jaag je weg, ik zal wel een beteren trainer in dienst krijgen!

— Gij zult u nog wel eens bedenken, mijnheer Fowler! Ik heb naar mijn beste weten voor uw paard gezorgd en...

— Durf je je bek nog open doen? Daar dan!

De arm met de karwats ging bliksemsnel de hoogte in en het voorwerp trof den trainer midden in het gelaat en veroorzaakte er aanstonds een lange, vuurroode streep, waaruit het bloed te voorschijn kwam.

Met een kreet van pijn sloeg de ongelukkige de handen voor het gezicht, bijna verblind door het bloed dat hem in de oogen drupte.

Maar toen overmande hem een doller woede.

Hij liet het paard los en tastte naar zijn zak, waarin hij steeds het groote knipmes droeg, dat hij gebruikte voor allerlei doeleinden, om gras zoowel als om touw te snijden.

Maar Fowler had de beweging gezien.

Hij trok snel zijn kleine browning en zeide kort:

— Pas op! Ik waarschuw je! Maak dat je wekomt, of ik schiet je een kogel door het hoofd! Als ik je hier vandaag nog zie, zal ik je door de politie laten verwijderen! Daar heb je je geld!

Hij wierp den trainer een bankbiljet voor de voeten.

De trainer raapte het langzaam op, met een doodsbleek gelaat, waarop de helderroode streep zich nu duidelijk afteekende, die van de haarwortels tot den kin liep en er was een blik van doodelijken haat in zijn zwarte oogen, toen hij langzaam achteruit trad en mompelde:

— Wij zijn nog niet van elkaar af! Je zult nog van mij hooren, jij schurk.

En hij wendde zich om, ging wat hem toebehoorde uit den stal halen, maar keerde nog eens terug, om den schoonen ruïn liefkoozend op het kruis te kloppen.

Dodds was een ruw man en misschien ook niet bepaald een braaf man en toch voelde hij bijna de bloedige striem niet meer, toch glinsterden even zijn zwarte oogen, toch beefde zijn stem, toen hij tot het paard sprak:

— Jij kunt het niet helpen, oude jongen! Jij bent een braaf beest en je hebt gedaan wat je kon. Van jou houd ik en al is je eigenaar een fielt, ik mag lijden dat je wint!

Hij liep snel voor het paard om en drukte zijn lippen op den snuit tusschen de neusgaten.

Het was alsof het schrandere dier begreep dat de man heenging, dien het zoo langen tijd een trouwe vriend was geweest, want het liet een zacht gehinnik hooren en het was alsof zijn schoone oogen omfloerst werden.

Toen ging Dodds haastig heen, met zijn kleeven in een bundeltje.

Hij stond op straat, twee weken voor den belangrijkste wedstrijd van het jaar! Wie zou hem nu nog in dienst nemen?

Zijn hart was van een woeste wraakzucht vervuld en telkens zocht zijn hand in zijn zak naar het heft van zijn knipmes.

Hij was een man die niet spoedig vergat er hij wist dat hij op schandelijk onrechtvaardige manier behandeld was.

Hij had al zijn tijd, zelfs zijn vrije uren besteed aan King Dick, het paard dat hij de overwinning wilde zien behalen, hij had alle eigenaardigheden van het dier leeren kennen, hij

wist zeer nauwkeurig wat hij al of niet noodig had, hoe het gevoed en behandeld moest worden.

En tot dank striemde de eigenaar hem met de karwats over het gelaat en zond hem weg als een hond.

Dodd zocht een klein logement op in Epping en betaalde drie dagen vooruit logies, in de hoop dat hij in de buurt binnen dien tijd een andere betrekking zou hebben gevonden.

Den geheelen middag besteedde hij aan pogingen, om zich te doen aannemen, maar de bloedige striem over zijn gelaat sprak niet in zijn voordeel en het bleek hem maar al te duidelijk dat Fowler reeds telefonisch zijn vrienden in den omtrek voor hem gewaarschuwd had, hetgeen zijn wraakzucht nog deed toenemen.

Hij at in een sombere stemming in het kleine logement en toen de duisternis begon te vallen, was het alsof een onweerstaanbare macht hem weder naar het landgoed van Fowler trok.

De striem van de karwats schrijnde onduelbaar en als Dodds zijn voormaligen meester op dat oogenblik zou zijn tegengekomen, dan zou diens lot zeker beslist zijn geweest.

De trainer sprong over een lage heg, die het oefenveld van den smallen dwarsweg scheidde en slenterde langzaam in de richting van de stallen.

Het viel hem moeilijk te scheiden van het paard, dat hij had liefgekrepen.

Om de stallen te bereiken moest hij een gedeelte van het kleine park oversteken en juist toen hij zich onder de zware boomen had begeven, stond hij verschrikt en verrast stil.

Zijn oor had het geluid van een vrouwenstem opgevangen.

Het was Beatrice Fowler, die daar sprak.

Een oogenblik bleef het stil en toen hoorde hij zacht fluisteren door een stem, die hij eveneens herkende — het was de stem van Philip Hervey, den vriend des huizes dien hij menigmaal gezien had.

Door zijn nieuwsgierigheid en wraakzucht gedreven sloop Dodds naderbij en luisterde ingespannen.

Maar voor hij iets van belang had kunnen hooren, trapte hij op een dooden tak en aanstonds hielden de zachte stemmen op.

Dodds dook neer in het hooge gras, achter een dicht begroeiden struik en wachtte met kloppend hart af of men hem zou ontdekken.

Hij hoorde niets anders dan schreden die

zich verwijderden en toen werd het volkomen stil.

Hij liep nog een weinig verder het park in, in de hoop dat hij nog iets zou kunnen hooren, maar het paar had zich zeker verwijderd.

Een oogenblik later had hij de plek bereikt, waar zich de stallen bevonden.

Hij hoorde zachtjes fluiten en stond een oogenblik later tegenover den jockey, Ardron.

De man schrok niet weinig, toen hij die gestalte zoo eensklaps uit de duisternis zag opduiken en vroeg toen op gedempten toon, nadat hij hem bij het licht van een stallantaarn herkend had:

— Ben jij het, Dodds? Ik zou maar oppassen man — Fowler liep hier nog geen tien minuten geleden rond!

— Dan spijt het mij, dat ik niet tien minuten eerder ben gekomen! riep Dodds uit.

Ik zou hem hebben geleerd, wat het beteekent, als je menschen op de keien werpt, die trouw gediend hebben. Laat hij zich voor mij in acht nemen!

— Spreek maar niet zoo hard! Zijn vrouw met... dien ander is ook zooeven voorbij gekomen. Ik ben benieuwd waar dit alles op moet uitloopen. Zou Fowler niets merken?

— Ik wilde dat hij het merkte en dat zij elkaar overhoop schoten! zeide Dodds tandknarsend. Zij ontloopen elkaar niet veel. Lood om oud ijzer. Hoe is het met den ruïn?

— Het gaat goed met hem. Maar het is net of hij bedroefd is!

— Dat is niets vreemd! Dacht je dat dieren niet kunnen treuren om menschen die om hen gegeven hebben? Heeft die schooier al een ander in mijn plaats in dienst genomen?

— Morgen komt er een, uit Warwick Shire.

— Geluk er mee! zeide de ontslagen trainer honend. Als die doet wat Fowler hem voorschrijft, dan zet hij het paard op rantsoen, laat het iederen dag een half uur galoppeeren, maakt er een geraamte van — en laat het als nummer laatst langs de streep gaan. Mag ik hem nog even zien?

— Dodds, ik durf haast niet... je had hem moeten hooren, hoe hij tegen je opspeelde, het kan mij mijn ontslag kosten.

— Kom — ik zal voorzichtig zijn! Vijf minuten maar.

De jockey scheen nog een oogenblik te aarzelen, nam toen de stallantaarn op, deed de bovenklep van de deur open, na een sleutel in

het slot te hebben gestoken en een zacht geluid met de tong was voldoende om het paard te doen ontwaken, dat staande sliep.

Het stak aanstonds den kop door de opening, hinnikte zeer zachtjes en legde zijn kop op den schouder van Dodds, die moeite had, zijn tranen te weerhouden en het dier streefde en lieve naampjes gaf.

Met moeite wist de jockey hem eindelijk weg te dringen, bevreesd als hij was dat Fowler zou terugkeeren.

Hij kende de woeste ruwheid van zijn meester maar al te goed en hij wist dat hij niet zou aarzelen, dadelijk van zijn vuurwapen gebruik

te maken, als hij Dodds bij de stallen zou terug vinden.

De trainer slenterde terneergeslagen weder weg en Ardron keek hem een oogenblik hoofdschuddend na en bromde voor zich heen:

— Dat loopt niet goed af! Ik geloof dat hij Fowler zou verscheuren, als hij hem nu tegenkwam.

Hij sloot de bovendeur weder, liep den stal binnen en legde zich vlak naast het paard ter ruste.

Maar Dodds zwierf nog geruimen tijd rond, nog altijd bezeten door zijn wraakgedachten en altijd brachten zijn schreden hem opnieuw terug naar het huis van den man die hem op straat had geworpen....

Hoofdstuk V.

De moord.

Het was omstreeks half negen in den morgen toen Dryhurst, de bediende van Fowler, op de deur van de slaapkamer van zijn meester klopte, met een blad in de hand, waarop eenige brieven en een kop chocolade.

Hij klopte nog eens luider, daar hij geen gehoor kreeg.

Ook nu bleef alles stil.

— Hij zal weer teveel gedronken hebben! mompelde de bediende voor zich heen. En zonder zich langer te bedenken, opende hij de deur.

De gordijnen waren niet gesloten en het licht stroomde ongehinderd naar binnen.

De knecht bleef verrast staan en keek naar het onbeslagen bed.

Toen zette hij het blad op een kleine tafel, steunde de handen in de zijde en bromde:

— Hij is er dus gisteravond nog uit gegaan en heeft den nacht zeker te Londen doorgebracht, of bij een van zijn vrienden in de buurt. Nu, hoe minder wij hem zien, hoe aangenamer het is.

En de man ging het vertrek weder uit en deed de deur achter zich dicht.

Maar op de gang werd hij bijna onderste boven geloopt door Pearl, den ouden tuinman, die met verwilderde haren en doodsbleek kwam aanloopen.

— Wat is dat, oude heer? riep Dryhurst verontwaardigd uit. Loop jij de menschen onderste boven? Maar mijn God, man — je ziet er uit alsof je een geest gezien had!

— Dat heb ik ook, dat heb ik ook! zeide de tuinman heesch. Laat mij er door, ik moet naar mevrouw!

— Maar zeg mij dan wat er is! hernam de bediende, nu zelf verschrikt door de uitdrukking op het gelaat van den ouden man, die over alle leden beefde en zich nauwelijks staande kon houden.

— Mijnheer — mijnheer Fowler — in den tuin — dood — vermoord....!

— Groote God! riep Dryhurst ontzet uit. Vermoord zeg je?

— Het mes steekt hem nog in de borst! stotterde de oude man. Ik vond hem zoeven — laat mij nu door — ik moet mevrouw waarschuwen,

— Ik ga met je mee! riep Dryhurst vastberaden uit.

De twee mannen snelden door eenige gangen en stonden tenslotte hijgend stil voor de slaapkamerdeur van mevrouw Fowler.

Zij klopten aan en de stem van de kamenier daarbinnen vroeg:

— Wie is daar? Wie is er?

— Is mevrouw reeds opgestaan? Laat ons om Godswil dadelijk binnen. Er is een vreeselijk ongeluk gebeurd!

Men hoorde daarbinnen een kreet van schrik, toen klonken er vlugge schreden, de deur werd op een kier geopend en daarachter verscheen het verschrikte gezicht van de kamenier.

— Mevrouw is zoeven opgestaan! zeide zij zacht. Wat is er gebeurd?

— Er is iets vreeselijks met mijnheer Fowler geschied. Pearl heeft hem zoeven in den tuin gevonden — dood, met een dolk in de borst.

De kamenier slaakte een kreet van afgrijzen en wankelde achteruit, bleeker dan een doek.

De twee mannen achter de deur hoorden haar iets zeggen tegen haar meesteres, maar er klonk volstrekt geen kreet, noch van schrik, noch van ontzetting.

Maar een volkomen kalme stem zeide duidelijk hoorbaar:

— Dat zal wel het werk van een of anderen strooper zijn geweest! Mijnheer Fowler had veel vijanden. Ik zal mij aankleeden en gaan zien, Mathilde.

Ik behoef zeker tegenover jou geen comedie te spelen en smartelijke aandoeningen te huichelen! Je weet zelf het best, hoe hier de verhoudingen waren! Het is vreeselijk, dat dit lot hem getroffen heeft — maar wij waren reeds vreemden voor elkander geworden!

De tuinman en de bediende keken elkander eens aan en knikten zwiiggend.

Toen zeide de laatste, zoo zacht dat hij nauwelijks te verstaan was:

— Ze behoeft er waarachtig niet rouwig om te zijn, dat ze hem kwijt is — hij was een beest!

De deur was weder gesloten en zij wachtten geduldig tot de meesteres verscheen.

Vijf minuten later werd de deur weder open gedaan en Beatrice Fowler vertoonde zich op den drempel.

Zij was nog bleeker dan gewoonlijk, maar blijkbaar volkomen kalm.

Zij ging haastig de gang door, op den voet gevolgd door den ouden tuinman, die haar nauwelijks kon bijhouden.

Beatrice ging de volgende trap af, die naar de achterzijde van het huis voerde, en bereikte zoo den tuin.

Een oogenblik moest zij stilstaan, met de hand op het hart, als om adem te scheppen, overmand door het plotselinge van dit sterfgeval.

Toen vroeg zij, terwijl zij zich half naar den tuinman omwende:

— Waar — ligt hij?

— Daarginds, mevrouw, achter dat boschje rhododendrons, vlak bij den zoom van het weland. Ik wilde vanmorgen juist naar mijn boonen gaan kijken, toen — — —

Maar de jonge vrouw liet hem niet uitspreken en ging haastig verder in de richting, welke de oude man had aangewezen.

Ongeveer honderd passen verder hoorde zij de stem van den tuinman achter zich, die op heeschen toon zeide:

— Voorzichtig, mevrouw — daar ligt mijnheer, dwars over het pad!

Beatrice deed nog een paar stappen en bleef toen voor het lichaam van Fowler stilstaan, wiens hoofd slechts gedeeltelijk zichtbaar was te midden van de struiken en het hooge gras, en wiens beenen over het smalle pad gestrekt lagen.

In zijn linkerzijde, ter hoogte van het hart, stak een dolkmes, en alleen het heft was nog te zien.

De stoot was zeker met groote kracht toegebracht door een vaste hand.

Beatrice was op dit oogenblik zoo bleek, dat de tuinman reeds kwam toesnellen met uitgestrekte armen, vrezende dat zij in zwijm zou vallen.

Maar zij vermande zich uit alle macht, richtte zich op en zeide:

— Hoelang is het geleden dat gij het lijk vindt, Pearl?

— Wel mevrouw — niet langer dan een minuut of twintig! Ik ben onmiddellijk naar u toegehold, zooals gij wel kunt denken!

— Hebt gij — hebt gij u overtuigd, dat de dood reeds was ingetreden?

— Ik knielde naast mijnheer neder, maar bij de aanraking van zijn hand begreep ik wel, dat hij reeds lang dood moest zijn, die was ijskoud en verstijfd!

— Het doet er niet toe — er moet onmiddellijk om een geneesheer getelefoneerd worden!

— En het gerecht, mevrouw? Moet ik niet dadelijk de politie waarschuwen?

— Het gerecht? herhaalde Beatrice langzaam. Natuurlijk! Telefoneer om een inspecteur!

De jonge vrouw wierp nog een schuwen blik op het bewegingloze lichaam en op den reeds gestolden bloedplas, die zich op den harden weg bevond, keerde zich toen haastig om en schreed naar het huis terug.

Pearl keek haar hoofdschuddend na en bromde toen voor zich heen:

— Ik weet dat zij als kat en hond met elkander waren — maar ik had toch niet gedacht, dat zij zoo weinig aangedaan zou zijn!

En hij strompelde naar het huis, om daar te

vernemen dat Dryhurst reeds uitgestuurd was om de politie en om den geneesheer uit Epping, die het echtpaar in den laatsten tijd meestal behandeld had, en dat men over een half uur beiden verwachtte.

Het nieuws van den moord had zich onmiddellijk verspreid, niet alleen over het landgoed van den doode, maar in de geheele buurt, en binnen een half uur wist men van het geval op vijf mijlen in het rond.

Beatrice had zich in haar boudoir opgesloten en last gegeven dat men haar niet mocht storen, alvorens de inspecteur zich zou komen aanmelden.

En toen deze kwam, vertoonde Beatrice hem een bleek, maar kalm gelaat.

In een kleine stad als Epping kunnen de familieomstandigheden van de grondbezitters in de buurt niet lang een geheim blijven en inspecteur Stairman wist dan ook zeer goed, hoe de verhouding tusschen Joseph Fowler en zijn jonge vrouw was.

Stairman, een nog jonge man met een schrandere, scherp geteekend gelaat, was door twee rechercheurs vergezeld en verklaarde aanstonds, dat hij Beatrice zooveel mogelijk wilde sparen, maar niettemin genoodzaakt zou zijn, haar eenige vragen te stellen.

— Ga uw gang, mijnheer, ik zal ze naar mijn beste weten beantwoorden! zeide Beatrice met zachte, maar vaste stem.

— Wanneer hebt gij uw echtgenoot gisteren voor het laatst gezien?

— Aan het diner!

— Hoe laat, nauwkeurig?

— Omstreeks half acht!

— Waar ging hij toen heen?

— Hij zal wel naar zijn werkkamer zijn gegaan of misschien naar de rookkamer. Ik kan het u niet met zekerheid zeggen!

— Hebt gij hem daarna niet meer gezien tot op het tijdstip dat men u bij zijn lijk bracht?

— Neen!

— Zijn er gisteren avond bezoekers geweest?

— Neen!

— Hoe laat hebt gij u ter ruste begeven?

— Op den gewonen tijd, om elf uur ongeveer.

— Op dat tijdstip wist gij dus niet waar uw man zich bevond?

— Ik wist het niet, mijnheer! Hij was niet gewoon, mij van te voren te zeggen waar hij heenging.

— Kunt gij u verklaren waarom uw man zich op dat tijdstip van de misdaad in den tuin bevond? Uw bediende heeft mij namelijk reeds verteld, dat het daar geschied moest zijn.

— Het was niet ongewoon, mijnheer, dat mijn man des avonds nog een rondgang maakte over het goed. Gij weet misschien, dat hij een paard wilde laten meelopen in den Derby en hij stelde groot belang in dat dier.

— Dat kan ik mij voorstellen, mevrouw! hernam Stairman met een snellen blik op het bleek gelaat van de jonge vrouw.

Hij kende de geschiedenis van het echtpaar, hij wist dat het landgoed sterk bezwaard was en evengoed wist hij dat Fowler zijn laatste hoop gesteld had in een overwinning van King Dick.

Juist toen hij iets wilde zeggen, werd dokter Drake aangediend.

Hij begroette de vrouw des huizes met een paar woorden van beklag en wendde zich toen tot den inspecteur dien hij kende, met de woorden:

— Ik ben tot uw dienst, inspecteur, als gij wilt dat ik u vergezel!

— Gaarne, dokter! antwoordde Stairman. Gij zult wel zoo goed zijn, het eerste onderzoek in te stellen!

Opnieuw wendde hij zich tot de jonge vrouw en vervolgde:

— Gij behoeft ons natuurlijk niet te vergezellen! Ik zou u niet gaarne dwingen, nogmaals het vreeselijke schouwspel te moeten ondergaan. De tuinman zal ons wel de plek aanwijzen.

Hij salueerde, gaf de beide rechercheurs een wenk en ging heen, door den geneesheer vergezeld.

Aan de achterdeur wachtte Pearl het kleine gezelschap en bracht de vier mannen snel naar de plek van de misdaad.

De geneesheer boog zich dadelijk over het lichaam heen, maar hij richtte zich bijna aanstonds weder op, met de woorden:

— Reeds bijna geheel verstijfd. De dood moet minstens een half etmaal geleden zijn ingetreden!

— Geloofst gij dat de stoot onmiddellijk dooddelijk was, dokter?

— O, daaraan kan niet getwijfeld worden! antwoordde Drake. Zie maar eens naar dien bloedplas! Ik denk dat de punt van het mes het hart wel zal hebben geraakt en in ieder geval is de hoofslagader doorgesneden. Veroor-

looft gij mij dat ik het mes uit de wonde trek?

— Natuurlijk! Dat zal toch moeten geschieden! Bovendien moet ik het moordwapen als stuk van overtuiging in beslag nemen!

De geneesheer bukte zich opnieuw en niet zonder moeite trok hij het mes uit de wonde, maakte het lemmet wat schoon op het gras en stak het Stairman toe.

Deze draaide het groote knipmes om en om, bekeek het heft en bromde toen voor zich heen:

— Dat is een mes, zooals er veel gebruikt worden door arbeiders, tuinlieden, stalknechts en zoo meer! Het heeft een hoornen heft en een breed, zeer sterk lemmet, een weinig gekromd, scherp geslepen en bijna anderhalve decimeter lang. Eenmaal geopend kon men het mes alleen weder sluiten door aan den ring te trekken.

Maar plotseling slaakte Pearl, die bleek en zwijgend terzijde had gestaan, een kreet, die Stairman snel deed opzien.

— Wat is er, vriend? vroeg hij, terwijl hij den tuinman in het vertrokken, doodsbleeke ge-laat keek.

— Mijnheer — ik ken dat mes! antwoordde Pearl stamelend. Ik weet wien het toebehoort.

— Aan wien dan? vroeg Stairman haastig.

— Het is van Dodds, daar durf ik wel een eed op te doen. Ik heb het hem herhaaldelijk zien gebruiken en hij was er heel trotsch op.

— Wie is die Dodds? vroeg Stairman, die begreep, van welk groot gewicht de verklaring van den tuinman was.

— Dat is een voormalige trainer van mijnheer Fowler! Hij is gisterenochtend weggejaagd!

— Waarom?

— Omdat hij volgens mijnheer Fowler zijn renpaard niet goed behandelde, zoodat hij de kans liep, dat hij het paard zou verliezen!

— Waar is die Dodds nu?

— Dat kan ik u niet zeggen, mijnheer!

— Is hij hier nog terug geweest, sedert hij is weggejaagd?

— Ja!

— Hoe laat was dat?

— Gisteravond om een uur of acht!

— Hebt gij hem toen gezien?

— Niet ik, maar Ardron, de jockey!

— Kunt gij mij dien man dadelijk even brengen?

— Zeker mijnheer! Ik zal hem onmiddellijk gaan halen! antwoordde Pearl. Hij strompelde weg, zoo snel zijn oude beenen hem wilden dragen

en toen hij uit het gezicht was, zeide Stairman op zachten toon tot den geneesheer:

— Nu, die zaak is niet ingewikkeld, dunkt mij! De man zal gehoor hebben gegeven aan zijn gevoel van wraakzucht en hij is teruggekeerd om den man te dooden, die hem op straat had geworpen!

— Tenminste wanneer dat mes hem werkelijk toebehoort! antwoordde de geneesheer.

De beide rechercheurs hadden intusschen de omgeving eens opgenomen en een hunner zeide nu:

— Het is zeker sluipmoord geweest, mijnheer! Er is nergens een spoor van worsteling en de moordenaar kan zich gemakkelijk hebben verscholen achter dien zwaren eik daarginds, vlak bij de plek waar de man is gevallen!

Stairman knikte en zeide toen:

— Dat komt ook mij het waarschijnlijkst voor! Er is overigens niet veel te zien van voet-sporen. Het pad is hard en droog. Maar daar komt onze man al terug in gezelschap van Ardron.

Een oogenblik later stond de jockey met zijn pet in de hand voor den inspecteur.

Deze stelde hem met een paar woorden gerust en begon toen zijn vragen te stellen.

— Gij zijt de jockey Ardron?

— Die ben ik, mijnheer!

— Zijt gij hier lang in dienst?

— Anderhalf jaar!

— Kent gij Dodds goed?

— Zoo goed als men den trainer van zijn paard moet kennen, mijnheer!

— Is het waar dat hij gisteren ochtend is weggejaagd?

— Zoo is het, mijnheer!

— Waart gij daar bij tegenwoordig?

— Dat is te zegen — ik hoorde en zag het — ik stond in een van de boxes.

— Hoe nam Dodds zijn ontslag op?

— Hij was vreeselijk woedend — hij wilde mijnheer Fowler met zijn mes te lijf!

Stairman wisselde een snellen blik van verstandhouding met den geneesheer, hield Ardron eensklaps het mes voor, dat hij op zijn rug verborgen had gehouden en vroeg op levendigen toon:

— Dreigde hij met dit mes?

— Ja, dat is het mes van Dodds! antwoordde Ardron onmiddellijk, terwijl hij snel eenige malen met het hoofd knikte.

— Hoe verweerde mijnheer Fowler zich tegen dien plotselingen aanval?

— Hij hield Dodds met zijn browning in dwang. Hij droeg altijd zoo'n ding in zijn zak.

— Ging Dodds toen heen?

— Ja.

— Maar hij is naderhand teruggekeerd? Gij hebt hem immers nog gezien?

— Ja, gisteren avond omstreeks acht uur. Het was juist donker geworden — veel later kan het in ieder geval niet geweest zijn!

— Hebt gij met elkander gesproken?

— Een paar minuten!

— Waar liep het gesprek over?

— Dodds uitte bedreigingen tegen Fowler en zeide, dat hij hem zijn handelwijze nog wel eens betaald zou zetten!

— Zoudt gij voor den rechter durven volhouden, dat dit inderdaad het mes is van Dodds?

— Daar durf ik gerust een eed op te doen, mijnheer! Bekijkt het heft maar eens goed — er moet een scherf van het hoorn dicht bij de punt zijn afgebroken.

Stairman bekeek het wapen.

Inderdaad, dicht bij de punt was een stukje van het hoorn afgesprongen!

Stairman knipte het mes dicht, liet het in zijn zak glijden en zeide tot Ardron:

— Ik dank je voor je inlichtingen, vriend! Je zult je ter beschikking van de Justitie moeten

houden — wij hebben je noodig voor getuige. Maar vertel mij eerst nog eens — wat was die Dodds voor een man?

— Hij was driftig en opvliegend van aard! Hij had ook een gevaarlijken dronk over zich en hij was over het algemeen een ruwe kerel. Maar ik moet zeggen, dat hij heelemaal veranderde, als hij met King Dick, met het renpaard van mijnheer te doen had. U zult het niet gelooven, maar hij kon een uur met het beest spreken, of het een mensch was. Hij zei dat het paard hem volkomen begreep en meer verstand had dan een gewoon mensch. Op een keer...

— Zoo is het voldoende, vriend! viel de Inspecteur hem in de rede, dat vertel je mij later maar eens.

Hij zond Pearl en Ardron met een hoofdknik weg en sprak op zachten toon eenige woorden tegen de rechercheurs, waarop de vier mannen het huis weder binnen gingen en even later vertrokken.

Een uur daarna werd Dodds gearresteerd in het kleine logement te Epping, op beschuldiging van moord op Joseph Fowler.

Een kwartier te voren had John Raffles den ontslagen trainer juist in dienst genomen om in de stallen behulpzaam te zijn, daar zijn eigen trainer, Rigg, plotseling ziek was geworden.

Beproof ze en ge blijft rooken
J. v. K.

Hoofdstuk VI.

Een zonderlinge ziekte.

Er waren een paar dagen verlopen sedert de arrestatie van Dodds, wiens zaak reeds, voor zij goed en wel begon, afgedaan scheen te zijn, ofschoon de trainer bij hoog en laag gezworen had, dat hij onschuldig was.

Voor den rechter-commissaris had hij verklaard, niet zeker te zijn, wat hij gedaan zou hebben als hij Fowler eens plopseling ware tegengekomen, maar hij bleef erbij, volkomen onschuldig te zijn aan de misdaad.

Men toonde hem zijn mes en hoewel Dodds vreeselijk verbleekte, daar hij zeer goed begreep,

wat dit voor hem moest beteekenen, zoo riep hij op woesten toon uit, dat hij het mes verloren had, of dat men het hem ontstolen moest hebben.

Hij loochende echter niet dat het moordwapen hem had toebehoord.

Evenmin sprak hij tegen, dat hij Fowler te lijf had willen gaan, toen deze hem met de karwats had geslagen, noch dat hij bedreigingen jegens hem had geuit, noch dat hij des avonds was teruggekeerd.

Dit alles viel trouwens niet te ontkennen — hij had de getuigen tegen zich.

Men had hem naar de plek van de misdaad gevoerd, men had hem met het lijk geconfronteerd — Dodds bleef ontkennen.

Toen Raffles van de arrestatie hoorde, geloofde hij ook niet anders of Dodds had inderdaad den moord gepleegd.

Maar toen hij eens dieper over de zaak nacht, begon zich een onzekerheid van hem meester te maken, die hem niet met rust wilde laten.

Hij stelde zich de vraag, of een man, die een moord heeft gepleegd en die weet dat zijn eigen mes op de plek van de misdaad zal worden teruggevonden, de weergalooze stoutmoedigheid zou bezitten, reeds den volgenden morgen om werk te komen vragen bij den buurman van zijn slachtoffer.

Dit zou wijzen op een koelbloedigheid, die hij bij den opvliedenden en zeer impulsieven Dodds niet had gezocht.

En de man ontkende hardnekkig.

Hij ontkende tegen alle waarschijnlijkheid in, ondanks de bewijzen, die hem hadden moeten overstelpen!

En al was die twijfel van Raffles aanvankelijk slechts nu en dan boven gekomen — de man was nu in zijn dienst, en schuldig of niet — Raffles was er de man niet naar, om hem thans aan zijn lot over te laten.

Hij wilde den man zelf zien, zelf met hem spreken.

Dodds was opgesloten in de eenige gevangenis, welke Epping rijk was, om daar de berechting van zijn zaak af te wachten.

Toch kostte het Raffles vrij wat moeite, verlof te krijgen, den man in tegenwoordigheid van den directeur der gevangenis eenige minuten te mogen spreken en hij had dit slechts te danken aan eenige hooggeplaatste connecties.

Hij trof Dodds in een toestand van woeste verbittering aan — en de man was blijkbaar uiterst verbaasd, Raffles in zijn cel te zien.

Maar hoewel Dodds een ruwe kerel was, een drinker en een vechtersbaas — hij had een paar goede hoedanigheden, en één daarvan was, dat hij buitengewoon gevoelig was voor een vriendelijke bejegening.

Hij zeide het vaak van zichzelf, dat, als hij nuchter was, een kind hem had kunnen leiden.

Maar niet zoodra had Raffles den mond geopend om over den moord te spreken, of Dodds barstte woest uit:

— Ik zeg u, graaf, en ik kan niets anders zeggen, dan dat ik den schurk met geen vinger heb aangeraakt!

— Maar het mes dan? zeide Raffles op zachten toon. Gij kunt toch niet ontkennen, dat uw eigen knipmes de doodelijke wonde heeft toegebracht!

— Ik ontken het ook niet, graaf! antwoordde Dodds met een gebaar van moedeloosheid. Ik moet mijn mes in den loop van den dag verloren hebben — of het is mij ontnomen!

— En daar blijft gij bij?

— Ik kan niets anders zeggen, want het is de waarheid! Ik wil mij niet beter maken dan ik ben en ik zeg nog eens, dat ik mij misschien wel aan den kerel had vergrepen, die mij zonder eenige reden in het gelaat sloeg met zijn karwats, — maar ik heb hem niet gedood, dat zweer ik bij alles wat mij op de aarde lief is!

Raffles had met groote aandacht den klank van Dodds' stem beluisterd.

Hij keek den man diep in de oogen en zeide toen:

— Als je werkelijk niet schuldig bent, Dodds — dan moet het vroeg of laat uitkomen! Ik heb je in mijn dienst genomen — en mijn menschen laat ik niet aan hun lot over, als zij in het ongeluk zijn! Ik zal voor je doen wat ik kan — maar maak mij dat dan ook niet moeilijk en deel mij alles mede wat je weet, of wat je je kunt herinneren! Heb je dien avond niemand in den tuin gezien?

Het gelaat van Dodds onderging plotseling een verandering en hij uitte een luiden kreet.

— Dat ik het kon vergeten! schreeuwde hij. Welzeker waren er lieden in den tuin! Ik heb hen duidelijk gehoord! Het waren mevrouw Fowler en die Hervey — de vriend van haar!

Maar de directeur van de gevangenis fronste dadelijk de wenkbrauwen en zeide:

— Dat is niet de goede manier, Dodds! Als je denkt dat je op deze wijze je onschuld kunt bewijzen, dan vergis je je! Mevrouw Fowler heeft verklaard, dat zij den geheelen avond binnenshuis is geweest en slechts enkele minuten door den moestuin heeft rondgelopen!

— Ik zeg u dat ik hen beiden heb hooren spreken! hernam Dodds koppig. Daar blijf ik bij!

Maar de directeur wendde zich met een ongeduldig gebaar tot Raffles en zeide:

— Neem mij niet kwalijk, graaf, de tijd is om. Ik vrees dat gij uw belangstelling aan een

onwaardige besteedt, nu hij blijkbaar niet schroomt, toespelingen te maken, die...

— Ik maak geen toespelingen! Ik geef alleen antwoord op wat mijnheer de graaf mij vroeg! hernam Dodds op woesten toon.

— Stil, Dodds, niet die toon! hernam Raffles. Die bederft je zaak maar! Heb je niet kunnen hooren wat zij spraken?

— Neen of hoogstens een paar woorden!

— Wat waren die woorden?

— Zij spraken over King Dick! Hervey zei dat het paard moest winnen en toen zei hij weer, dat er in ieder geval maar een was dat harder liep en toen gingen zij heen!

De directeur had zijn horloge te voorschijn gehaald en zeide nu op strengen toon:

— Het is zoo mooi geweest, Dodds! Ik zou je alleen willen aanzaden, dit systeem niet vol te houden, dat je slechts nadeel kan berokkenen. Denk om het mes, denk om je bedreiging, denk om je woesten aanval van 's morgens, dat is alles wat ik je te zeggen heb.

Hij klopte op de deur, welke de cipier weder opende, die daar voortdurend op wacht had gestaan en Raffles moest hem wel volgen, na Dodds nog een paar bemoedigende woorden te hebben gezegd.

Raffles was diep in gedachten verzonken van de gevangenis huiswaarts gekeerd.

Dat was nu twee dagen geleden!

Het was ongeveer tien uur in den morgen, toen Raffles in zijn kleine werkkamer zat, welke hij in het landhuis had laten inrichten en met de handen in de zakken languit in zijn stoel lag, voor zich uit starend.

De deur werd geopend en Charly trad binnen.

Hij bleef even hoofdschuddend met den knop van de deur in zijn hand staan en riep toen:

— Nog altijd in gedachten, Edward? Geloof je nu waarlijk zelf niet, dat je je tijd daarmee nutteloos besteedt? Twijfel je nog werkelijk aan de schuld van dien Dodds.

— Ja, Charly! Ik weet wel, dat ik mij in de oogen van de meeste criminalisten belachelijk maak, door uitsluitend op mijn gevoel af te gaan, maar mijn twijfel neemt hand over hand toe! Ik heb zelf met Dodds gesproken, ik heb zijn gelaat, zijn woorden, den klank zijner stem gehoord en hij maakt op mij niet den indruk van iemand die schuldig is, hij blijft hardnekkig ontkennen!

— Een mooi bewijs! riep Charly schamper uit. Iedere misdadiger ontkent!

— Niet wanneer alle bewijzen tegen hem zijn! hernam Raffles. Juist het feit dat hij blijft ontkennen, ofschoon letterlijk alles tegen hem pleit, heeft mij tot nadenken gebracht! En dan, hij heeft in den tuin mevrouw Fowler en haar minnaar met elkander hooren praten!

— Dat kan hij wel verzonnen hebben!

— Onzin! Onzin, zoo iets verzint een ont-wikkeld, schrander man, maar dat valt maar niet aanstonds te binnen aan een man uit het volk, een ruwen, niet bijzonder schranderen knaap! Hij riep het spontaan uit, omdat het hem plot-seling was te binnen gevallen en hij verzon het niet!

— Maar wat zou het dan nog, veronderstel dat het waar was geweest?

— Wat het zou? Het zou om te beginnen beteekenen, dat Beatrice Fowler gelogen heeft, toen zij verzekerde, dat zij maar enkele minuten in den moestuin heeft rondgelopen en dat zij voor de tweede maal gelogen heeft, toen zij verzekerde, dat er geen bezoekers waren gekomen.

— Maar de bedienden hebben toch evenmin gesproken van een bezoek?

— Dat is nog meer in haar nadeel! Want daaruit blijkt dat Hervey niet door de voordeur is binnengekomen, maar dat zij hem bijvoorbeeld zelf door de kleine schuttingdeur terzijde van het weiland, die van het huis af onzichtbaar is, heeft binnen gelaten!

— En waar moet dit alles op neerkomen?

— Waar zou het anders op neerkomen, dan dat Hervey Fowler heeft neergestooten.

Charly keek Raffles met open mond aan en barstte toen uit:

— Dat is een stoute bewering! Waar baseer je haar op?

— Ik zou bijvoorbeeld alleen nog kunnen baseeren op de omstandigheid dat die twee mannen elkander haatten, dat de een den ander in den weg stond, — en dat één nu moest verdwijnen! En in soortgelijke gevallen is dat natuurlijk de echtgenoot, tenminste wanneer de vrouw het met den minnaar eens is, en dat kwam in dit geval juist uit! Ik heb dien Hervey, al kende ik hem slechts nog weinig, altijd beschouwd als een van die stille, achterbaksche naturen, die, als zij tot een daad overgaan, zich ook door geen enkel gewetensbezwaar laten weerhouden, wat de vrouw betreft — je behoeft haar maar aan te zien, om dadelijk tot de slot-

som te komen, dat zij een van die gepassioneerde vrouwen is, die haar liefde boven alles stellen en ook voor het allerergste niet terugdeinzen!

— Maar zij had eenvoudig met Hervey weg kunnen loopen!

— Een oogenblikje! Zoover ging haar harts-tocht misschien weer niet! Zij wilde eerst afwachten of King Dick zou winnen en haar echtgenoot 20000 pond opleveren — om niet te spreken van nogmaals zulk een bedrag, dat hij met wedden op zijn eigen paard had kunnen winnen! Zij was gewend in weelde te leven, ik weet dat zij zeer veel geld uitgaf, en Hervey is weinig beter dan arm!

— Maar wat gaf het haar, of haar man wat geld had?

— Wel — zij had het hem bijvoorbeeld kunnen ontstelen, na hem te hebben vermoord!

— Het spijt mij, maar ik kan je redeneering niet volgen! Als dat allemaal zoo is — dan is zij met haar misdaad tien dagen te vroeg gekomen! Haar man is er nu niet meer — zij kan hem dus onmogelijk iets afnemen!

Raffles had zijn beenen nog verder uitgestrekt, nam zijn cigarette uit zijn mond om een dikke rookwolk uit te blazen, en hernam bedaard:

— Fowler is er niet meer, maar zijn paard is er! King Dick vertegenwoordigt het fortuin — en ik heb vanmorgen gehoord dat er geen sprake van is, of het dier zal haar als eenige erfgename met de overige bezittingen van haar man worden toegewezen!

Charly bleef een oogenblik zwijgend zitten en zeide na eenigen tijd:

— Je gelooft zelf niet, dat je mij reeds overtuigd hebt! Er is één ding dat alle andere, al zouden zij op zichzelf mogelijk zijn, te niet doet — en dat is het mes!

Raffles gaf niet dadelijk antwoord, maar tikte de asch van zijn cigarette, vouwde zijn witte, gespierde handen om een knie en begon toen:

— Het is wonderlijk, hoe zulk een enkel feit den gedachtengang zelfs van de meest onbevengenen rechters ten ongunste van dezen of genen kan beïnvloeden! Veronderstel eens dat het mes niet in de wonde was gedrongen, zou je het dan nog zoo onzinnig hebben gevonden, als Hervey als de dader werd aangewezen?

— Volstrekt niet, Edward!

— Luister dan eens! Ik heb, terwijl jij een wandeling maakte, gisteren eens telefonisch gesproken met een van onze clubleden, die Hervey

goed, maar mij nog veel beter kent, en ik heb hem gevraagd, mij zonder omwegen een kleine karakterschets van Hervey te geven! Ziehier wat ik ten antwoord kreeg: De man is in zichzelf gekeerd, haatdragend, buitengewoon sluw, in staat tot een alles overheerschenden harts-tocht zoowel als tot een onuitbluschbaren haat! Hij is in staat, een misdaad tot in de minste bijzonderheden koelbloedig uit te brengen en te volbrengen zonder eenig onderdeel te veronachtzamen, alle kansen berekenen, en zelf buiten schot blijven! Volkomen gewetenloos, leeft hij alleen voor zichzelf en voor zijn genot, en hij zou zonder den minsten twijfel desnoods een dozijn personen opofferen als hij daardoor zelf voordeel kon genieten!

— Dus — hij zou bij voorbaat dat mes van Dodds hebben gestolen?

— Zoo stel ik het mij voor! Misschien was de moord voor dien noódlottigen avond beraamd, maar zoodra Hervey kennis kreeg van het tooneeltje tusschen Dodds en Fowler, waarin de eerste zijn voormaligen meester met den dood bedreigd had, begreep hij aanstonds, welk een groot nut hij hieruit kon trekken. Hij vond spoedig genoeg uit waar Dodds zich ophield — Epping is een dorp met 3000 inwoners — en het moet hem niet zoo moeilijk zijn gevallen, zich tersluiks van het mes meester te maken, waarvan hij zeer goed wist, dat alle kameraden van Dodds het kenden. Het lot van den ongelukkigen trainer zelf liet hem daarbij volkomen koud!

Charly was opgestaan en riep nu uit:

— Je deelt mij dat mede als een zekerheid, Edward! Maar als het werkelijk waar was, dan zou de galg nauwelijks goed genoeg zijn voor zulk een schurk! Ik vraag mij echter af, hoe of je het zult willen bewijzen?

— Ja, dat is natuurlijk de groote moeilijkheid! zeide Raffles. Ik zie zelf wel in hoe bezwaarlijk het zou zijn, den rechter tot mijn inzichten over te halen! Ik heb het jou nauwelijks kunnen doen, en je twijfelt trouwens nu nog! Maar wat de rechter niet als redelijke mogelijkheid wil aannemen, dat kunnen een detective en een advocaat doen! De detective zal ik zelf wel zijn — en voor een uitstekenden advocaat zal ik zorg dragen!

— Ik hoop van ganscher harte, Edward, dat jij het bij het juiste einde hebt, ofschoon het mij ongelooflijk voorkomt dat een paar menschen tot

zulk een laagheid in staat zijn en daar rustig op dezelfde plek kunnen blijven wonen!

— Waarom niet, als zij het slachtoffer haatten? Je doet alsof het uitzonderingen zijn! Moet ik je voorbeelden uit de literatuur of uit de geschiedenis opsommen? Ken je het verhaal van Hamlet, Prins van Denemarken niet? Heb je nooit van de Medicis, de Borggias, nooit van Katharina van Rusland, nooit van Lady Macbeth gehoord? Moordden Agrippina, Cleopatra, Messalina niet? Lieve Hemel, als wij het eens goed nagaan werden 99 pCt. van alle moorden der aarde door vrouwen bedreven. Zoo niet rechtstreeks dan toch indirect!

— Het is niet zeer vleierend voor het vrouwelijk geslacht — maar misschien heb je wel gelijk! Wat wil je nu doen?

— Als het mogelijk is ter plaatse een onderzoek instellen!

— Met dat al loopen je kansen op den Derbyprijs groot gevaar! Het treft al heel ongelukkig, dat Rigg eensklaps ziek is geworden!

— Dat doet het zeker — maar gelukkig is de taak van den trainer bijna ten einde — en het overige hoop ik zelve te kunnen doen!

— Wat mankeert Rigg eigenlijk?

— De dokter is het geloof ik nog niet geheel en al met zichzelf eens! Hij klaagt over duizelingen, over misselijkheden en over een buitengewone moeheid, die hem het werk bijna onmogelijk maken — en de arme kerel is er troosteloos over. Kom, wij zullen zelve nog eens naar hem gaan zien!

Rigg werd verpleegd door zijn eigen vrouw, die men had laten halen, in de kleine, vriendelijke woning, welke hij boven een der stallen bewoonde.

Even later stonden Raffles en Charly voor zijn ziekbed, terwijl de jonge vrouw van Rigg verlegen was terzijde getreden.

Rigg had een kleur van blijdschap gekregen, toen hij Raffles zag binnentreden en trachtte zich op te richten, maar Raffles trad haastig op hem toe en zeide:

— Blijf vooral stil liggen, Rigg! Zoo is het goed! En zeg mij nu eens hoe je je gevoelt?

— Miserabel, graaf, om het maar ronduit te zeggen! antwoordde de trainer. Ik heb een gevoel alsof mijn heele hoofd vol watten zit, ik heb een tong van leer en een akeligen smaak in den mond! Ik heb honger en toch kan ik niets eten — en dan een prikkelend gevoel over de ge-

heele huid — en niet zuinig koorts! Wat heeft u nu aan zoo'n trainer? Wat een ellende dat dit mij nu juist overkomen moest!

— Trek je daar voorloopig maar niets van aan, beste Rigg! hernam Raffles, die met gefronste wenkbrauwen had toegeluisterd. Hebt gij wel eens overgegeven?

— Nog geen kwartier geleden, met uw welnemen, graaf!

— Je hebt er mijn welnemen niet bij nodig, Rigg! hernam Raffles met een flauwen glimlach, ik kan het je moeilijk verbieden!

Hij trad haastig op de vrouw toe en vroeg haar iets op zachten toon, waarop de vrouw even zachtjes antwoordde.

Raffles knikte, de vrouw ging het vertrek uit en de eerste ging naast het bed zitten en begon den trainer met de grootste aandacht te onderzoeken, beklopte zijn borst, bekeek nauwkeurig het wit van zijn oogen, bezichtigde het tandvleesch, voelde hem den pols, zeide tenslotte:

— Je kunt overmorgen weer op de been zijn, Rigg! Neen, val mij niet in de rede. Maar luister eens goed! Je mag niets, maar dan ook volstrekt niets eten, of je eigen vrouw moet het je gegeven hebben en datzelfde geldt voor je drinken! Heb je mij goed begrepen?

Rigg had zich half opgericht en keek Raffles met groote verschrikte oogen aan.

Hij begreep het nog slechts ten deele, maar het was alsof een vreeselijk vermoeden in hem oprees.

Hij vergenoegde er zich echter mede te antwoorden:

— Ik beloof het u, graaf!

— Waar at je gewoonlijk, voor je vrouw hier kwam om je te verplegen?

— Nadat mijn werk was afgelopen meestal bij haar thuis, maar overdag altijd hier op het goed!

— Wie bracht het je? Hoe kwam je er aan?

— Ik bestelde iets uit het kleine logement, hier tien minuten vandaan en dan werd het mij gebracht door het zoontje van den waard. Maar ook nam ik dikwijls boterhammen mee en een stuk spek of iets dergelijks!

Raffles had zijn hand op den schouder van den zieke gelegd en zeide:

— Wij laten je nu alleen, Rigg! Je kunt er op rekenen dat je over een paar dagen weer op de been bent, als je je nauwkeurig aan mijn voorschriften houdt! Ik zal je eten en drinken

laten brengen uit onze eigen keuken en je vrouw zelf moet het komen halen. Dan zal ik je een drankje voorschrijven, daar zul je waarschijnlijk heel onpasselijk van gaan voelen, maar daarna is het ook gedaan. Beterschap!

En met Charly, die Rigg vriendelijk had toegeknikt, verliet hij de ziekenkamer.

Pas toen zij weder op het veld stonden, waar juist de paarden gingen oefenen en waar de kleine Ted Jackson reeds rondreed op den rug van Silverfish, wendde Raffles zich tot Charly:

— Wel, wat zeg je daarvan?

— Wat bedoel je eigenlijk, Edward? Om je de waarheid te zeggen heb ik niet veel begrepen van je verordening! Waarom mag hij alleen voedsel eten, dat uit onze keuken komt?

— Om te voorkomen, dat men nogmaals zal trachten hem te vergiftigen of hem althans buiten staat te stellen zijn werk te doen! antwoordde Raffles lakoniek.

Charly Brand gaf een schreeuw van ontsteltenis en sloeg het gelaat van Raffles aandachtig gaande, terwijl hij riep:

— Je denkt dat zij... van hiernaast....?

— Dat zij voor geen enkel middel terugdeinzen om hun paard te laten winnen! vulde Raffles den zin aan. Ook dit is niet nieuw in de geschiedenis, bij wedstrijden als die van Epton is het niet eens maar herhaaldelijk voorgekomen, dat men jockeys heeft bedwelm of paarden kreupel heeft gemaakt door ze met een vlijmscherp lancet een nauwelijks merkbare snede in een der gevoeligste pezen boven de knieschijf te geven!

— Maar dan loopt Silverfish het grootste gevaar! riep Charly ongerust.

— Wij zullen goed opletten, Charly! Van vannacht af, moeten Henderson en Jackson samen in den stal slapen. En nu zullen wij eens gaan zien of het paard is vooruit gegaan!

Hij ging op Ted toe, die juist was afgestegen en stond te praten met een meisje van een jaar of vijftien, niet veel grooter dan hij zelf, die verlegen wilde vluchten, toen zij Raffles zag aankomen.

Maar deze riep haar lachend terug en vroeg:

— Heb ik het genoeg met de aanstaande echtgenoot van mijnheer Ted kennis te maken?

— Zij is mijn zusje, graaf! antwoordde de knaap. U moet er niet boos om zijn, dat zij hier is, maar zij is verzet op paarden! Thuis zit zij ook altijd boven op een paard en u moet haar zien rijden.

— Ken je het werkelijk zoo goed, mijn kind? vroeg Raffles glimlachend, terwijl hij het meisje over de goudblonde vlechten streelde.

— Ik heb het van vader geleerd, graaf! antwoordde het kind met een vuurroode kleur. Ted had mij zooveel verteld van Silverfish en ik heb er ook al een paar maal op gezeten! Is u er niet boos om?

— Als Ted het zelf goed vond, dan heb ik er niets tegen! antwoordde Raffles glimlachend. En je hoeft niet weg te loopen, miss.... hoe heet je?

— Dolly, graaf!

— Goed zoo, Dolly! Je moogt wel blijven kijken, als het je genoeg doet! Vooruit Ted, laat haar eens loopen!

De knaap wierp zich op den rug van het renpaard en een oogenblik later begon de oefening.

Toen Raffles een mijl op de chronometer had opgenomen, fronste hij de wenkbrauwen even en zeide op zachten toon tot Charly:

— 72 en 4/5! Helaas, de hand van Rigg wordt toch gemist! Ik hoop dat hij spoedig weer op de been is!

Toen de twee vrienden weer naar het huis terugkeerden en zich nog eens omwendden, zagen zij, dat ook op het veld van Fowler geoefend werd.

— De piëteit is niet bijzonder groot! merkte Charly op. Fowler is van morgen begraven!

— En de weduwe zet de zaak op denzelfden voet voort! zelde Raffles sarcastisch. Het is duidelijk te merken, het paard moet nu winnen! Het zou haar ondergang zijn als het verloor! En zij zijn slim, men ziet hen niet meer samen! Later zullen zij tijd genoeg hebben, zoo meenen zij en zij willen niets in gevaar brengen!

Hoofdstuk VII.

De wrekende gerechtigheid.

Tien dagen waren verlopen.

In dien tijd had Raffles alles in het werk gesteld, om Dodds de vrijheid te hergeven.

Hij had de gangen van Hervey laten nagaan — in zijn woning te Londen deelde men Charly Brand, die goed vermoed het onderzoek leidde, mede, dat mijnheer Hervey voor een paar weken uit de stad was.

In het huis van Fowler werd hij ook niet meer gezien.

Daar voerde thans Beatrice het beheer geheel alleen, met een kleine, maar ijzeren vuist.

Zij zelf hield toezicht op de training van het paard en zij had den uitstekenden trainer, die de plaats van Dodds had ingenomen, te kennen gegeven, dat zij op geen kosten zou zien om haar paard te laten winnen.

Toch was Raffles overtuigd dat de beide gelieven in het geheim nu en dan samen kwamen, misschien wel in het holst van den nacht en op een andere plek, want eenmaal had hij des nachts, wakker liggend, duidelijk het geluid van een zeer snel weggrijdende auto gehoord — en Beatrice kon haar tweepersoons wagentje uitstekend zelf besturen.

Detectives hadden met de grootste zorgvuldigheid de plek onderzocht waar de misdaad was gepleegd, maar de eerste conclusie bleef gehandhaafd, een worsteling had niets plaats gevonden en Fowler was onverhoeds vanuit een hinderlaag neergestoken.

De zaak stond dus blijkbaar niet al te gunstig voor Dodds en toch was Raffles ongeschokt gebleven in zijn overtuiging, dat binnenkort zijn onschuld aan het licht zou komen!

Rigg was volkomen genezen, zooals Raffles hem voorspeld had.

Hij zelf had het onderzoek van den maaginhoud verricht en daaruit was hem gebleken, dat Rigg op de een of andere wijze een dosis arsenicum had binnengekregen, die, als zij nog een paar maal herhaald zou zijn geweest, zonder twijfel den dood zou hebben teweeg gebracht.

De kleine jongen, het zoontje van den waard uit de buurt, die hem het voedsel bracht, had verzekerd dat hij eenige dagen tevoren was aan-

gesproken door een heer, die hem tien pence had beloofd, als hij even een brief wilde posten in een bus, die op enkele minuten gaans aan den weg stond.

De „vriendelijke heer” had beloofd, op het etenspannetje te zullen passen — het was een heer met een heelen langen zwarten baard....

En Hervey was gladgeschoren....

Maar Raffles twijfelde niet.

Hij en niemand anders moest het geweest zijn en de listige vos had zich slechts vermoed om later een herkenning onmogelijk te maken.

En Raffles moest wel tot de erkenning komen, dat hij met een sterke tegenpartij te doen kreeg.

Intusschen had de beterschap van Rigg ten gevolge gehad, dat hij weder al zijn aandacht kon besteden aan het renpaard en bijna onmiddellijk nam de snelheid van Silverfish weder toe.

Twee dagen voor den beroemden wedstrijd, den grootsten en meest bezochten van Engeland en die van het begin van de achttiende Eeuw dateert, liep de zilverbles juist 71 seconden over de mijl!

Toen nam de groote verhuizing reeds een aanvang, want den dag van te voren moest de merrie reeds te Epsom zijn aangekomen, om behoorlijk van de reis te kunnen uitrusten.

Een nacht had Henderson iets verdachts meenen te hooren in de buurt van de box, maar toen hij opstond en naar buiten trad, had hij in de verte slechts een vage gedaante meenen te zien vluchten en het overige van den nacht had hij wakend doorgebracht.

De Silverfish werd overgebracht in een speciaal daartoe ingerichte, van binnen met matrassen gecapitonneerde auto, teneinde het dier zoo min mogelijk aan schokken bloot te stellen.

De trainer en de jockey vergezelden het dier.

Raffles, Charly en Henderson zouden den volgende dag vroeg in den morgen te Epsom aankomen!

Zij hadden dan nog tijd in overvloed, want de groote rit had pas om drie uur in den middag plaats.

Het was een verrukkelijke dag, toen de toerwagen voorreed, door Henderson bestuurd, waarin Raffles en Charly plaats namen.

Den vorigen dag reeds was Beatrice Fowler tegelijk met haar kostbaar renpaard naar Eppson vertrokken.

Hervey scheen wel van den aardbodem weggevaagd te zijn....

Met een snelle auto duurt de rit van Epping naar Eppson, dwars door de hoofdstad heen, niet langer dan drie uur.

De auto wilde zich juist in beweging stellen, toen een postbode, op een rijwiel gezeten, kwam aanrijden en reeds in de verte met zijn arm begon te zwaaien, waarin hij iets wits hield.

— Stop eens even, Henderson — ik geloof dat onze goede oude postbode zich om onzentwille bijna de beenen uit het lichaam trapt! zeide Raffles.

Inderdaad, even later bracht de brievenbesteller, zweetend en hijgend — want ofschoon het pas half acht in den morgen was, scheen de zon reeds zeer warm — zijn rijwiel tot staan en gaf Raffles een telegram, met de woorden:

— Zooveen voor u gebracht, graaf! Per ijlbode!

Raffles teekende het reçu, duwde het den man met een zilverstukje in de hand en opende haastig het telegram.

Charly, aangegrepen door een zonderlinge ongerustheid, keek hem aandachtig aan, terwijl hij las, en toen hij Raffles een weinig zag verbleeken, vroeg hij haastig:

— Wat is er geschied, Edward? Toch geen ongeluk?

— Een zeer ernstig ongeluk, Charly! Ted is vanmorgen door een troep opgeschoten jongens overvallen en zoo zwaar mishandeld, dat er geen sprake van is, dat hij zal kunnen rijden!

Charly slaakte een kreet van schrik en woede.

Hij begreep maar al te goed wat dat be- teekende.

Zonder Ted in het zadel zou de merrie onmogelijk kunnen winnen! Zij was aan het lichte gewicht van den knaap gewend, zij kende zijn gewoonten, en een ander zou onmogelijk uit het dier kunnen halen, wat Ted Jackson haar deed verrichten.

Een oogenblik zat Raffles met somberen blik voor zich uit te kijken, maar plotseling verhelderde zijn gelaat en hij riep uit:

— Misschien is nog niet alles verloren! Dit is natuurlijk het werk van die ellendelingen, maar zij zullen bedrogen uitkomen! Henderson, laat den wagen keeren en rijd zoo snel als je kunt

naar den ouden Jackson! Je weet waar zijn huisje is?

— Ik heb er u een paar maal heengebracht, Mylord! antwoordde de reus.

En reeds had hij den wagen laten keeren, die als een stormwind over den breeden weg vloog en een half uur later stilstond voor een bevallig landhuisje, geheel met klimop begroeid.

Een jong meisje met blonde vlechten, dat in den tuin bezig was, keek verrast op en riep vroolijk uit:

— Daar is graaf Palmhurst! Ik zal dadelijk vader gaan waarschuwen, graaf!

— Dat kun je aanstonds doen, lief kind, maar kom eerst eens bij mij, ik moet je wat vragen! Dolly naderde schoorvoetend en verlegen, maar zij was dadelijk een en al oor.

— Luister eens, meisje! begon Raffles. Je hebt immers Silverfish wel eens bereden, zooals Ted mij vertelde?

— Dat heb ik, graaf — maar het mocht immers van u?

— Ik vind het uitstekend, mijn kind! hernam Raffles haastig. Je rijdt natuurlijk schrijlings — ik bedoel zooals mannen rijden?

— Natuurlijk, graaf! antwoordde Dolly verontwaardigd. U denkt toch niet dat ik een baby ben?

— Geloof je dat het paard je kent — dat het je goed zou gehoorzamen?

Verwonderd antwoordde Dolly:

— Ik geloof wel dat Silverfish alles doet wat ik van haar verlang, graaf!

— Wil je vandaag 500 pond sterling verdienen?

— Dolgraag, graaf! Wat moet ik er voor doen? vroeg Dolly met schitterende oogen.

— Silverfish vanmiddag rijden!

— Mijn God, graaf — Ted dan? Er is toch niets met hem?

— Hij is ernstig gewond, naar ik hoor, mijn kind! Schurken hebben hem overvallen en hem zwaar mishandeld. Roep je vader, vraag hem toestemming en laten wij gezamenlijk naar Eppson gaan. Ik hoop voor God dat de knaap geen gevaar voor zijn leven loopt!

Zonder een woord te zeggen, snelde Dolly het huis binnen en reeds enkele minuten later keerde zij met haar vader terug, die nog bezig was zijn overjas vast te knopen, terwijl zij zelf een klein bundeltje kleeren in een doek geknoopt onder den arm droeg.

Raffles riep den man reeds in de verte toe:

— Stap snel in, Jackson! Onderweg vertel ik je alles! Maak voort, want wij verliezen reeds meer tijd dan goed is!

Met een bleek gelaat zette de voormalige trainer zich tegenover Raffles neder en Dolly nam plaats naast hem.

Henderson bracht de auto in beweging en Raffles begon te vertellen.

Toen hij gereed was, zeide Jackson met doffe stem:

— De laffe schurken! Met zijn allen tegen een enkelen jongen, nog bijna een kind. Maar wij weten wat onze plicht is, graaf! Wij zullen eens zien, wie er vanmiddag wint. Dolly zal rijden en de duivel hale de meid, als zij Silverfish niet laat winnen!

Het was bijna tien uur toen de auto Londen binnenreed en zij had bijna anderhalf uur noodig om de reusachtige wereldstad in haar geheele breedte te doorkruisen en toch reed Henderson met een snelheid, die de verkeersagenten als heidenen deed vloeken.

En in het Zuiden van Londen maakte de auto deel uit van den schier eindeloozen stoet van voertuigen, die zich langs verschillende wegen naar Eppson begaven, waar een menigte van bijna een half miljoen personen van de wereldberoemde wedrennen getuigen wilden zijn.

Om half twee hield de auto eindelijk stil voor het hoofdgebouw van de renbaan, een monumentaal gebouw, waar slechts paarden-bezitters en leden van een of andere renclub toegang hadden en verder de scheidsrechters, juryleden en journalisten.

Raffles trad daar dadelijk binnen, op den voet gevolgd door Charly, Jackson en Dolly, terwijl de auto bleef wachten.

Bij navraag bleek het, dat Ted naar het ziekenhuis was overgebracht, nadat men hem half bewusteloos niet ver van het wedstrijdterrein had gevonden.

Allen stapten weder in en een kwartier later hield de wagen stil voor het ziekenhuis.

Een oogenblik daarna stond het viertal rondom het bed van den jongen jockey, die ernstig maar gelukkig niet levensgevaarlijk gekneusd bleek. Er viel echter niet aan te denken, dat hij zou mogen rijden.

Hij zou minstens een week in het ziekenhuis moeten vertoeven.

Jackson, die den knaap met zijn ruwe hand

teeder over het haar had gestreeld, had aandachtig naar de uiteenzetting van de verpleegster geluisterd en zeide nu:

— Daarmee zijn wij er niet, graaf! Goddank is de jongen gered, maar uw paard moet loopen! Hoor eens Ted, denk je dat je zuster Silverfish zal kunnen rijden?

— Dolly is de eenige die het kan, vader en wie ik het zou gunnen! riep Ted uit, zijn verbonden arm naar het jonge meisje uitstrekkend.

— Dan is de zaak al geregeld! zeide Jackson kortaf. Dolly zal Silverfish rijden en mijn hoofd er af als zij uw paard niet laat winnen.

Ted had een verhoogde kleur gekregen bij het denkbeeld, dat zijn geliefkoosde Silverfish toch nog zou kunnen winnen.

Hij trok zijn zuster naar zich toe en zeide opgewonden met zachte stem:

— Luister goed, Dolly en doe precies wat ik je zeg! Zadel haar zoover mogelijk naar voren. Zorg dat zij je voeten bijna niet voelt. Laat haar loopen zooals zij wil, tot aan de overzijde van de tribune. Tracht ook niet voor te komen, voor het zoover is, al ging het heele veld je voorbij! En vooral dit, geen karwats voor je de laatste bocht door bent! Denk daar vooral aan! Prent het goed in je hoofd, de laatste 200 meters moeten het doen! En nu, God zegen je, ik hoop vurig dat je haar laat winnen.

Nadat Raffles snel het noodige had afgesproken met de verpleegster, zochten allen de auto weer op en reden naar de renbaan.

Het was bijna half drie toen zij het paddock bereikten, waar de renpaarden in hun boxen stonden.

Rigg in de hoogste mate zenuwachtig en bleek als een doode, had het paard geen seconde meer durven verlaten en hij slaakte een zucht van verlichting, toen hij eindelijk graaf Palmhurst zag naderen.

Raffles begroette hem en vroeg:

— Hoe staat het met het paard, Rigg?

— In tiptop form, graaf. De reis heeft haar in het minst geen kwaad gedaan.

— Je hebt het dier immers geen oogenblik verlaten?

— Geen seconde, graaf! Ik kan u verzekeren, dat ik meende, het op de zenuwen te zullen krijgen, toen men mij kwam vertellen wat er met Ted gebeurd was. Ik heb toen dadelijk iemand, dien ik volkomen kon vertrouwen, met een telegram naar het postkantoor gezonden.

— Hoe was het mogelijk dat de knaap op die afgelegen plek kwam?

— Wel, dat was heel eenvoudig, graaf! Ik had hem zelf gezegd, dat hij een kleine wandeling moest gaan maken, want dat is goed voor een jockey, en van rijden kwam vandaag niets meer, behalve dat hij des morgens de beenen van het paard wat los zou maken, en het is nog een groot geluk dat een van de jockeys, die Ted en mij toevallig kende, hem bij den weg heeft zien liggen en toen dadelijk werk van de zaak heeft gemaakt, ofschoon hij natuurlijk niets begreep van den samenhang.

— Nu, wij begrijpen dien des te beter, Rigg! hernam Raffles met een veelbeteekenend glimlachje. Hoe is het met den vosruin?

— King Dick loopt heel hard, graaf — heel hard! Het geeft niets of ik er een geheim van maak — en — Silverfish zal de beenen er goed onder moeten brengen, om te kunnen winnen! Wat mij betreft, graaf, ik heb mijn best gedaan!

— Ik weet dat jij je niets te verwijten hebt, Rigg, en je hebt zelfs meer dan je plicht gedaan! zeide Raffles, terwijl hij den trainer op den schouder klopte. Tegen een overmacht, tegen zulke laagheden zijn wij niet opgewassen — en de zilverbles moet de kwestie zelf maar uitmaken! Wil zij loopen onder Dolly, dan....

De trainer keek Raffles verwonderd aan en vroeg:

— Wat meent gij, graaf?

— Dat is waar — ik heb het je nog niet eens medegedeeld! De zuster van Ted, een dapper meisje, heeft er in toegestemd, het paard te rijden! Zij is hier nu juist bezig, zich te verkleeden!

— Maar in dat geval is nog lang niet alle hoop verloren, graaf! Ik ken haar. Zij is een duivelsche meid! Zij is even moedig als haar broer en ze weegt nog een pond minder! Ik meende dat gij een wildvreemden snuiter zoudt aannemen om uw paard te laten rijden!

— Dan had ik het dier even goed in zijn box kunnen laten! antwoordde Raffles. Nu, ik hoop dat alles goed gaat, Rigg! Maar mocht het lot tegen ons zijn, mochten die schelmen toch zegevieren — dan zullen zij toch kort van die zegepraal genieten, dat verzeker ik je! Een grondig onderzoek moet aanstonds hun verraderlijken toeleeg aan het licht brengen!

Hij knikte den trainer toe en ging hem voorbij, den stal binnen, waar Silverfish ongeduldig

wachtte, als besepte zij zeer goed, wat er van haar verlangd werd.

Raffles klopte het prachtige dier op den glanzenden hals, sprak het vriendelijk toe en verliet den stal weder.

Het was tien minuten vóór half drie.

Op het paddock was het reeds tamelijk druk van paardenliehebbers, renstalbezitters, boekmakers en sportjournalisten.

En eensklaps stootte Charly Raffles aan en zeide op gedempten toon:

— Dat is de onbeschaamdheid ten top gedreven. Hij durft zich al in het publiek met haar te vertoonen!

— Over wien spreek je?

— Over wien anders dan over Hervey? Zie, daar staat hij, geheel in het grijs, vlak naast Beatrice Fowler! Hij kijkt onzen kant uit!

Raffles wendde langzaam het hoofd om en een oogenblik keken hij en Hervey elkander strak aan, alsof zij elkanders krachten wilden meten.

— Zij spelen „va banque”! zeide Raffles op zachten toon. Zij hebben alles op een kaart gezet, dat is duidelijk! De vrouw ziet zoo wit alsof zij een geest gezien had en de man kan maar nauwelijks zijn zenuwen bedwingen, naar het schijnt, ondanks al zijn geestkracht, maar hij heeft er bij willen zijn, nu het er op of er onder zal gaan, en dat spreekt in ieder geval tot zijn voordeel.

Op dat oogenblik voelde hij een zachten druk op zijn arm.

Hij wendde zich om en keek in het blozende, verlegen gezichtje van Dolly, die voor hem stond in het jockey-costuum van haar broeder en in de kleuren van graaf Palmhurst — horizontale roode banden op een witten ondergrond.

Slechts met moeite had zij het weelderige blonde haar kunnen bedwingen onder de jockey-pet met de groote klep en het pulde er aan alle kanten onderuit.

Maar hoe lief, hoe bevallig zag zij er uit in het zijden buis en de nauwsluitende wit lederen broek van gemsleder, de glimmende laarzen, die tot even onder de knie reikten en de pet met zijn grappige, groote klep.

Maar ook, al was zij een zwaarlijvige matrone geweest — het wedstrijd-bestuur zou geen tegenwerpen hebben gemaakt, zolang de eigenaar zelf goed vond, zijn paard met een gewicht van 150 Kilo te bevrachten.

Want het reglement spreekt alleen van paarden,

van kleuren en van gewichten — de jockey zelf schijnt een veronachtzaamde hoeveelheid te zijn, een levenloos ding, alleen goed om het paard naar de baan te rijden.

Raffles had zeer goed gezien dat Hervey en Beatrice verbleekten, toen zij het meisje zagen en snel eenige woorden met elkander wisselden.

Hij greep het kleine handje van het meisje en zeide:

— Ik weet zeker dat je je uiterste best zult doen, mijn kind! Denk er om — het gaat voor mij minder om den prijs, dan om de eer! Maar of je wint of verliest, ik weet dat je alles in het werk zult stellen, om Silverfish als eerste te doen aankomen. En ga nu maar — het is hoog tijd!

Dolly snelde weg naar de zadelplaats, waar de meeste paarden reeds gezadeld stonden en Raffles en Charly, die langzaam volgden, zagen hoe Silverfish uit haar box werd gehaald door Rigg.

Het paard kreeg het hofdstel aan en Dolly moest met het zadel naar de weegplaats, teneinde zich te laten wegen.

Daar zij drie pond onder het minimum gewicht was, werden er eenige dunne schijven lood van dat gewicht in de zakken terzijde van het zadel geschoven en nu mocht het paard gezadeld worden.

Juist op tijd verlieten de zestien paarden, die dat jaar aan den wedstrijd zouden deelnemen in een lange rij het paddock en begaven zich langs het door de politie vrij gehouden pad naar de baan.

Het had juist dien nacht een weinig geregend en het gras had een smaragdgroene kleur, terwijl de boschjes, die overal op het middenterrein waren geplaatst, geurden van seringen en meidoorns.

De paarden werden in stap langs de tribunes geleid en moesten nogmaals in een handgalop passeeren.

En zoodra dit geschied was, zeide Charly op zachten toon tot Raffles:

- Wil je hier een oogenblik op mij wachten?
- Met genoegen! Waar ga je heen?
- Naar den totalisator! Ik ga op Silverfish wedden! Moet ik voor jou iets afsluiten?
- Dat is al lang geleden geschied, Charly! antwoordde Raffles glimlachend. Ik heb 1000 pond op mijn paard gezet!

De jonge man snelde weg, om naar een der talrijke boekmakers te gaan, die met hun tentjes overal verspreid stonden en hij keerde terug met

de mededeeling dat King Dick sterk favoriet was en dat Silverfish een: tien gevraagd werd — de rest scheen er minder op aan te komen, op twee of drie paarden na, die ook eens kans hadden.

Reeds was het veld paarden naar de startlijn getrokken, waar de starter met zijn vlag al gereed stond.

Het gaf eenige moeite, de dieren behoorlijk in het gelid te krijgen, maar eindelijk viel toch de vlag en de achttien paarden stormden bijna tegelijkertijd weg.

Van dat oogenblik af heerschte er bijna volkomen stilte onder de tienduizend toeschouwers.

Er waren nog geen honderd meters afgelegd, of het veld was reeds uit elkander gevallen.

Vijf paarden waren achter gebleven, zoover, dat zij volkomen uit den strijd waren. Een zeer groote schimmel ging aan het hoofd, op een volle lengte afstand gevolgd door een melkwit paard. Daarachter kwam King Dick, dan volgde een roestkleurige, kleine merrie en als nummer vijf galoppeerde Silverfish, met Dolly in het zadel.

Zij voelde zich blijkbaar op haar gemak en hield zich streng aan de voorschriften van haar broeder.

In deze volgorde gingen de paarden door de eerste bocht en verdwenen zij aan de overzijde van de tribune, dat wil zeggen ongeveer halwege voor een oogenblik achter de rij van dichte boschjes, die daar de baan voor het oog van het publiek op de groote tribunes verborgen.

En toen zij eenige seconden later weder te voorschijn kwamen, was de opstelling gewijzigd.

De schimmel ging nog altijd vooraan, maar het melkwitte paard was afgezakt.

De leider werd aanstonds gevolgd door King Dick, de roestkleurige merrie was vervangen door een grijs paard, dat reeds nu geweldig met de karwats kreeg en dan volgde Silverfish, die zich nog hoegenaamd niet scheen in te spannen en ook geen lust scheen te hebben de andere in te halen.

De spanning onder het publiek nam op bijna ondragelijke wijze toe, naarmate de paarden weder naderbij kwamen.

En even voorbij de laatste bocht, toen er nog drie honderd meter geloopt moesten worden geschiedde het.

Ardron, de jockey, die King Dick bereed, gaf het paard de karwats en scheen met groot gemak den schimmel voorbij te gaan, die eensklaps, zooals de term luidt „nergens was”.

Maar Silverfish was op haar beurt het grijze paard voorbij gegaan, vervolgens den grooten schimmel en liep nu op een halve lengte achter King Dick.

Een luide kreet ging uit tien duizenden kelen op. Dolly hief de karwats op.

Het voorwerp raakte Silverfish op het kruis.

Het meisje had zich zoover mogelijk voorover gebogen over den nek van het paard.

Nog dertig meter....

De paarden liepen borst aan borst.

Nog tien meter....

Dolly liet een doordringenden kreet hooren en alsof Silverfish hieruit nieuwe krachten putte, wierp het dier zich vooruit en met een halve lengte ging zij als eerste voorbij de witte streep.

In de laatste inspanning waren haar prachtige haren losgegaan en als een mantel golfde het goudblonde haar om haar heen, terwijl zij langzaam haar paard inhield.

Een luide kreet steeg op, van bewondering, verbazing en vreugde, de blijdschap was vooral te vinden bij de lieden, die op Silverfish gewed hadden en voor ieder pond er tien terug kregen.

Raffles stond glimlachend midden op den trap naar de groote tribune en zag toe, hoe Dolly

het paard liet keeren en naar den doorgang reed, onder een oorverdoovend gejuich, met schitterende oogen en bleek van vreugde.

Zij werd bijna van het paard getild en een tiental journalisten moesten van hun vuisten gebruik maken om de kleine jockey te kunnen naderen en te interviewen, die zich echter haastig naar haar kleedkamertje spoedde, térwil Silverfish door Rigg werd opgevangen, die het dier met tranen in de oogen tusschen de ooren krauwde en het dadelijk met een wollen deken toedekte.

Twee menschen gingen, vaalbleek, met gebogen hoofd naar den uitgang.

Het waren Beatrice Fowler en Philip Hervey, die hun laatsten troef uitgespeeld en verloren hadden.

Men vond den volgenden dag hun lijken in een diepe kloof, niet ver van Eppson en in den loop van den dag ontving de commissaris van politie te Epping een volledige bekentenis. Hervey had althans nog iets goed willen maken van zijn lage misdaad.

Onmiddellijk werd Dodds in vrijheid gesteld en Raffles telde van dat oogenblik een vriend meer, die hem in leven en dood toegewijd zou zijn....

De volgende aflevering (No. 469) bevat:

DE WONDER-JOGHI.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHER TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT GEMAAKT MET
GOUD EN OOK ZONDER MONDSTUK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885